

บทนำ

คงเป็นเรื่องปกติที่บรรยากาศช่วงห้าโมงเย็นในย่านธุรกิจแบบนี้จะเต็มไปด้วยรถยนต์ปล่อยควันพิษที่ติดจนขยับไปไหนไม่ได้ แต่มันไม่ปกติสำหรับใครบางคน que เลือกใช้ชีวิตอยู่แถบที่เกือบเรียกได้ว่าชานเมือง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้เมฆานารีที่ต้องเข้ามาในย่านนี้รู้สึกหวั่นไหว แม้จะไม่ชินกับรถติด แต่เธอกลับรู้สึกสบายมากที่ได้นั่งรับลม (พร้อมมลพิษ) อยู่หลังพุ่มไม้ไซคิน เพราะทำเป็นประจำเวลาอยู่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย

“จอด พี่จอด!” หญิงสาวสะกิดให้พุ่มไม้ไซคินประจำถิ่นจอดตรงทางเข้าหน้าโรงแรม มันใจว่าที่นั่นแหละที่เธอจะได้เจอคนที่อยากเจอที่สุด ในเวลานี้ แล้วยื่นแบงก์ร้อยให้พุ่มไม้โดยไม่ลืมบอกว่าไม่ต้องทอน ก่อนวิ่งตรงไปยังประตู เธอยกมือไหว้ รบ. ร่างท้วมสูงวัยที่เปิดประตูให้ สุดท้ายก็วิ่งไปหยุดที่หญิงสาวแสนสวยตรงจุดประชาสัมพันธ์ของโรงแรม

“สวัสดิ์คะ มีอะไรให้ช่วยคะ” หญิงสาวแสนสวยที่ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีแดงอ่อนขึ้นด้วยรอยยิ้มแสนหวาน แต่ไม่รู้ทำไมคนที่มองกลับรู้สึกว่ามันน่ากลัว

“สวัสดิ์คะ มาขอพบคุณพินาน เศรษฐเจริญพงศ์ ค่ะ” เธอเอ่ยทันทีหลังยกมือไหว้ ขณะอยู่ในชุดนักศึกษา ใบหน้าและไรผมขึ้นเหี่ยว

“ไม่ทราบว่าคุณนัดไว้หรือเปล่าคะ” สีหน้าเป็นมิตรของประชาสัมพันธ์เริ่มเปลี่ยนไปเล็กน้อย จิกสายตาเหยียดหยามใส่นักศึกษาสาวตั้งแต่หัวจดเท้า

“ไม่ได้นัดคะ แต่จะมาขอพบ”

“ถ้าไม่ได้นัด เราคงให้คุณเข้าไปพบไม่ได้ แต่ทางเราจะแจ้งเลขหาของท่านไว้ให้” ประชาสัมพันธ์พูดต่อด้วยน้ำเสียงที่ต่างจากครั้งแรกโดยสิ้นเชิง แน่ใจว่าเป็นไปในทางลบ “ไม่ทราบจะให้แจ้งว่าใครมาขอพบคะ”

“ลูกสาวบ้านทองวัจนะคะ”

เมฆานรี ทองวัจนะ ตอบเสียงดังฟังชัดพลางจ้องประชาสัมพันธ์สาวหนึ่ง แล้วหญิงสาวอีกคนก็เข้ามารับหน้าเธอแทน

“ไม่ทราบว่าลูกสาวคนไหนของบ้าน ‘ทองวัจนะ’ คะ จะได้แจ้งให้ลูกคะ” คนมาใหม่ถาม

เมฆานรีไม่รู้หรือกว่าคนตรงหน้าเป็นใคร แต่ก็ต้องบอกออกไป เพื่อจะได้พบคนที่ต้องการ

“คนเล็กคะ”

หญิงสาวที่เธอเดาว่าอายุมากกว่าคนแรก และไม่น่าจะต่ำกว่าสามสิบปี ยกหูต่อสายถึงใครบางคน พูดว่าเธอมาขอพบท่านประธานก่อนจะพยักหน้าสองสามทีแล้ววางสายไป

“ท่านประธานติดประชุม น่าจะอีกชั่วโมงกว่าๆ ถึงจะเสร็จ ท่านคงไม่รีบแล้ว ฝากแจ้งว่ารุ่งนี้ให้มาใหม่คะ” เธอส่งรอยยิ้มพิมพ์ใจทำให้นักศึกษาสาวยิ่งขมวดคิดเป็นปมเข้าไปใหญ่

“ไม่เป็นไรคะ ก็ชั่วโมงเมฆาก็จะรอ วันนี้เมฆต้องเจอเขาให้ได้” เธอยืนยันหนักแน่น “เมฆขอรอที่โซฟาละกันนะคะ”

หญิงสาวยกมือไหว้แล้วเดินไปนั่งบนโซฟาที่หันเข้าประตูลิฟต์ของแขกและผู้บริหาร โดยไม่สนใจคำทัดทานของประชาสัมพันธ์

หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมที่แสนยาวนาน พิธาน เศรษฐ-
เจริญพงศ์ ท่านประธานใหญ่ของโรงแรมก็ตรงดิ่งลงมายังชั้นล่างของ
โรงแรม ขณะจะก้าวออกไปก็เหลือบเห็นนักศึกษาสาวนั่งคอบคอบอ่อน
อยู่บนโซฟา จึงเปลี่ยนทิศทางการประตู่มาเป็นลอบบี้แทน

“คุณ เด็กคนนั้นมารอใครหรือเปล่า” พิธานทักขึ้น

“ไม่มีพนักงานคนไหนจำเสียงเขาไม่ได้ ทุกคนที่ไม่ได้ติดงานใดๆ
จึงต่างกระวีกระวาดตรงดิ่งมาหาเขา แล้วทุกสายตาก็จับจ้องไปที่ ‘เด็ก
คนนั้น’ คนที่ประธานใหญ่หันไปมอง หลายคนส่ายหน้า ยกเว้นคนที่เดิน
เข้ามาใหม่จากทางด้านหลัง

“ลูกสาวคนเล็กของบ้านท่องัจนะมารอบพบคุณพิธานคะ” พิมฐา
ที่มีตำแหน่งเป็นถึงผู้บริหารและพ่วงด้วยหัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ส่ง
ยิ้มหวานให้ แต่สิ่งที่ได้รับจากคนเป็นนายใหญ่คือ คิ้วที่ขมวดกันจนเกือบ
เป็นปม

พิธานหันไปมองเด็กคนนั้นอีกครั้ง ตอนนี้เธอเอียงหน้าทับแขน
ตัวเองกับที่พิกแขนเรียบร้อยแล้ว ตอนแรกที่เลขาฯ สาวบอกว่าลูกสาว
บ้านท่องัจนะมาขอพบ เขาก็เข้าใจว่าเป็นสาวคนที่เขาหมายมั่นจะ
แต่งงานด้วย แต่พอมาเห็นว่าเป็นเด็กน้อยในชุดนักศึกษา และอายุน่าจะ
ห่างกับเขาจนเกือบจะเป็นลูกได้ ก็สงสัยว่าเด็กคนนี้มีเรื่องอะไรจะคุยกับ
เขา ชายหนุ่มยื่นซึ่งใจอยู่สักพัก ก็ตัดสินใจเดินตรงไปยังเด็กคนนั้นโดย
ไม่หันกลับไปมองกลุ่มคนที่ยืนอออยู่บริเวณลอบบี้

พิธานสาวเท้าเข้าไปใกล้ เขายังคงพิจารณาใบหน้าอ่อนวัยที่
หลับตาพริ้ม แม้จะไม่ได้ยินในท่าที่สบายนัก แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะมีความ
สุขกับการนั่งหลับในบรรยากาศแสนจะเย็นสบายนี้ เขาค้อมตัวเล็กน้อย
เพื่อมองหน้าเธอที่มีเค้าคล้ายคนเป็นพี่ ต่างกันตรงคิ้วคูหาทั้งที่ไม่ได้
แต่งเติม จมูกสั้น ริมฝีปากอिम แลดูน่าเอ็นดูไปหมด

ตอนนี้ชายหนุ่มอยากรู้แล้วว่าเด็กน้อยคนนี้จะมาพูดเรื่องอะไรกับ
เขา พิธานยิ้มกับตัวเองก่อนถอยมานั่งลงที่เก้าอี้ตัวตรงข้าม จากนั้นหยิบ

สมาร์ตโฟนมาสั่งงานรอเวลาที่จะได้ปราศรัยกับเด็กน้อยตรงหน้า จนกระทั่งเธอไหวตัว คนที่ยังนั่งจิ้มโทรศัพท์ก็เงยหน้ามอง แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเพียงการขยับตัวเล็กน้อย เขาก็ก้มลงจ้องโทรศัพท์เช่นเดิม

ไม่นานหญิงสาวก็กะพริบตาตื่นเพราะความเมื่อยที่แขน ก่อนจะขี้ตา ตั้งใจว่าจะหันไปดูเวลาที่นาฬิกาแขวนผนัง แต่สายตาดันไปปะทะกับคนร่างใหญ่ นักธุรกิจหนุ่มวัยสี่สิบสองปีที่หล่อที่สุดและเท่ที่สุดในขณะนี้ แคมยังดูหนุ่มแน่นคนนั้นกำลังเอานิ้วจิ้มๆ โทรศัพท์ไม่เลิก

‘มมนี้โคตรเทเลย’

เมฆานรีบอกตัวเอง แต่แล้วก็ต้องสายหน้าน้อยๆ เพราะคิดได้ว่าเธอมาหาเขาเพื่ออะไร เธอรีบดึงตัวขึ้นเมื่อเห็นดวงตาเขมุดที่จ้องมายังเธอ

“โอ๊ะ สวัสดีค่ะ” ทันทีที่ลุกขึ้นยืน เธอก็ยกมือไหว้ทักทายเขา

พิธานมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยแววดาตุๆ เขามั่นใจว่าเขาเห็นความกล้าที่เต็มเปี่ยมของคนตรงหน้าก่อนมันจะลดลงจนเธอตัวลั่นน้อยๆ แต่ก็อดชื่นชมไม่ได้ ที่เจ้าตัวยังควบคุมความสั่นด้วยการสูดหายใจเล็กน้อยแล้วรีบพูดสิ่งที่จะต้องการว่า

“มีเรื่องอยากจะคุยด้วยค่ะ” เมฆานรีพูดออกไปแล้วก็พยายามนึกถึงข้อดีของเขาที่เธอไปแอบสืบมาเพื่อช่วยบรรเทาอาการตื่นกลัวของเธอในตอนนี้

พิธานไม่ได้เอ่ยอะไร นอกจากขมวดคิ้วอย่างรอฟัง

“เรื่องส่วนตัวค่ะ” เมฆานรีพูดเสียงเบาลง พร้อมกับหันซ้ายแลขวา ก่อนจะหันมามองเขา

“เรื่องส่วนตัว เรื่องอะไร” พิธานถามด้วยคิ้วที่ยังคงขมวด

“คุยตรงนี้ได้จริงๆ หรือคะ” เมฆานรีถามกลับ เมื่อเห็นเขาพยักหน้า หญิงสาวก็ไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอย เธอโน้มตัวไปใกล้เขาแล้วเอ่ยเสียงเบาว่าตอนแรก ส่งผลให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ลุกขึ้นยืน และเธอก็รีบยืนขึ้นเช่นกัน

“เรื่องงานแต่งของคุณกับพี่สาวของหนูค่ะ”

“ถ้าเป็นเรื่องนั้น ฉันคงไม่มีเวลาจะคุยกับเธอแล้ว กลับไปก่อนเถอะ” ชายหนุ่มกล่าวตรงๆ เพราะเรื่องนี้ไม่ควรพูดที่เป็นอย่างที่เธอว่าจริงๆ

“แต่หนูมีข้อเสนอ อยากให้คุณพิจารณาฟังก่อน”

“มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เด็กอย่างเธอไม่ควรยุ่ง” พิธานพูดเสียงเข้มขึ้น ก่อนจะหมุนตัวไปทางประตู

เมฆานรีเห็นดังนั้นก็รีบหยิบของเดินตามเขาไป

“เกี้ยวสิคะ ก็มันเป็นเรื่องของคนในบ้าน อีกร่างหนูก็โตแล้ว จะเรียนจบแล้ว และกำลังจะเป็นผู้ใหญ่ด้วยค่ะ” หญิงสาวขอยกเท้าถี่ๆ เพื่อจะเดินทันคนตัวใหญ่ที่ก้าวไปอย่างรวดเร็วและไม่รอเธอเลย แต่ในเมื่อทำอย่างไรก็ไม่ทัน เธอจึงรีบตะโกนสุดเสียง พอดีกับที่ประตูรถปิดลง แล้วรถคันใหญ่ก็เคลื่อนออกไปทันที

“หนูจะมาทุกวัน จนกว่าคุณจะรับฟังข้อเสนอของหนู!”

ในที่สุดเมฆานรีก็ไปหยุดอยู่ตรงจุดที่รถคันใหญ่ของท่านประธานเคยจอด เธอมองตามไฟท้ายรถคันนั้นที่เคลื่อนออกไปจนลับตาแล้วถอนหายใจดังๆ ก่อนจะแหงนหน้ามองฟ้า พบกับตัวอาคารของโรงแรมหรูที่อยู่สูงคู้ฟ้า

เมฆานรีพิจารณาตึกนั้นก่อนชื่อของเจ้าของมันจะผุดขึ้นในหัว ความทรงจำของเธอย้อนไปในวันที่ทำให้เธอต้องกล้าเข้ามาตกลงกับ ‘เขา’ ในเรื่อง ‘การแต่งงาน’

จุดเริ่มต้นของทุกอย่าง

หนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านี้

ในเย็นวันศุกร์แห่งชาติที่แสนจะน่าเบื่อ เพราะรถยนต์ที่มุ่งหน้าเข้าเมืองหลวงหนาแน่นเป็นพิเศษ ทำให้หลายๆ คนยังติดอยู่บนท้องถนน โชคดีมากที่เมฆานรีหลุดจากถนนสายใหญ่ที่รถแน่นและเข้าสู่เขตหมู่บ้านแล้ว แม้รถอาจจะยังวุ่นวาย แต่ก็สงบกว่าถนนสายใหญ่มาก

เพราะชื่นชอบความเงียบสงบมากกว่าความวุ่นวายพลุกพล่าน หญิงสาวจึงเลือกพักที่หอใกล้มหา'ลัย เพื่อที่จะไม่ต้องเจอการจราจรที่จอแจทุกวัน ก่อนจะกลับบ้านเมื่อใกล้เรียนจบอย่างตอนนี้

ไม่นานพื่มอ'ไซควินก็พาเธอมายังบ้านที่มีรั้วเหล็กดัดบานใหญ่ สีขาว ช่องระหว่างเหล็กที่ดัดอย่างสวยงามเป็นรูปดอกไม้ต่างๆ คงทำให้มองลอดเข้าไปเห็นตัวบ้านได้อย่างสบาย หากไม่มีไม้ระแนงกั้นอยู่

ทันทีที่รถจอดสนิท หญิงสาวก็ลงจากรถก่อนยื่นแบงก์ยี่สิบให้

“โธ่้อง บ้านก็ใหญ่ รั้วก็หรู ทำไมไม่ให้คนในบ้านไปรับ” พื่มปากซอยกวนโอ๊ยถามขณะที่หญิงสาวเดินไปกดกริ่งประตู

“โธ่พี ถ้าหนูเป็นคุณหนูบ้านนี้ หนูจะนั่งซ้อนท้ายพื่มมาทำไมล่ะถามแปลกๆ” หญิงสาวว่า ก่อนจะย้ายตัวเองไปใกล้ๆ คนขับวิน

“หนูอะคนใช้บ้านนี้ต่างหาก” เธอว่ายิ้มๆ ก่อนจะชะโงกหน้าตรง

ประตูลึกแล้วดกกริ่งซ้ำ

ไม่นานเด็กสาววัยสิบแปดปีก็วิ่งออกจากตัวบ้านมาที่ประตูลึก แล้วเปิดออก

“มาหาใคร” เด็กสาวเอ่ยอย่างหงุดหงิดเมื่อเห็นหญิงสาวแปลกหน้ามากับมือไซคีวินหนุ่มที่เธอหมายปอง

“มาหาเจ้าของบ้าน” เมฆานรีตอบอย่างงงๆ สงสัยว่าเด็กคนนี้เป็นใคร นอกจากจะไม่รู้จักเธอแล้ว ยังจะมาทำหน้าที่เหวี่ยงๆ ใส่อีก

“คนไหน คุณผู้หญิง หรือคุณผู้ชาย”

แน่นอนว่ายังคงโดนเหวี่ยง เมื่อเด็กสาวเห็นสายตาของพี่วินที่มองมายังเธอ

“คุณผู้ชาย” หญิงสาวตอบพลางมองหน้าเด็กสาว ทั้งที่พูดกับเธอแต่มองเลยไปยังมือไซคีวิน ฝ่ายนั้นมองกลับเช่นกัน แต่ไม่ได้มองเด็กสาว เขามองมาที่เธอ

เมฆานรีเข้าใจแล้วว่าทำไมคนตรงหน้าถึงทำหน้าที่ไม่พอใจ จึงถามเสียงเบาว่า “แฟนหรือ”

“ถามทำไม”

“จะได้เลี้ยงไม่นั่งเข้ามาอีกไง” หญิงสาวว่าซ้ำๆ ก่อนจะถามเรื่องที่ค้างไว้ “ตกลงคุณผู้ชายละ อยู่มั๊ย”

“อยู่ แต่มีแขก คงไม่รับแขกแล้ว” เด็กสาวว่าด้วยน้ำเสียงเดิม ปีนนน!

เสียงแตรรถยนต์ดังขึ้น ก่อนเจ้าของรถยนต์จะเดินลงมา

“เมฆ ทำอะไรไม่เข้าบ้าน” เสียงนุ่มคุ่นหูทำให้สองสาวหน้าประตูและหนึ่งมือไซคีวินหันหน้าไปมองพร้อมกัน

“พี่แสง!” หญิงสาวเรียกเสียงดังแล้ววิ่งเข้าไปกอดผู้ที่เปรียบเสมือนพี่ชายของเธอ

สาวใช้เบิกตากว้าง เพราะจำได้ว่าชายหนุ่มที่มาใหม่เป็นใคร และการกอดกันนั้นทำให้เธอสงสัยมาก แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไร ได้แต่ยืนมอง

เงียบๆ

“ใส ทำไมไม่ให้คุณเมฆเข้าบ้าน” แสงฉานหันมาเอ่ยเสียงเข้มใสสาวใช้คนใหม่ที่เพิ่งเข้ามาไม่ถึงสัปดาห์ เขาพอรู้มาบ้างว่าเด็กคนนี้เป็นหลานสาวของป้านวน ป้าแม่บ้านคนเก่าคนแก่ของที่นี่

“คะ...คุณเมฆ” สาวใช้ทำเสียงแหบแห้งขาดช่วงพร้อมหน้าซีดตัวสั้น เธอทรุดลงพร้อมพนมมือไหว้ท่วมหัว ส่วนพี่มอไซค์วินตอนั้นซึ่งหนีไปแล้ว

“เฮ้ย! ใสทำอะไร” เมฆานรีรถลัดตัวเข้าไปหาสาวใช้ “ไม่เป็นไรๆ คนไม่รู้ย่อมไม่ผิด ฮ่าๆ”

เสียงหัวเราะสดใสนั้นทำให้ใบหน้าซีดของเด็กสาวเริ่มมีเลือดผาด

“เข้าบ้านกันเถอะ” แสงฉานเอ่ยแล้วคว่ำกระเป๋าใบโตจากมือน้องสาวที่คราวนี้ดูใหญ่กว่าทุกครั้ง

“พี่แสงเอารถเข้าไปจอดเลยคะ เดี่ยวเมฆเดินเข้าไปว่าจะคุยกับเด็กใหม่สักหน่อย” เมฆานรีพูดพลางปรายตาไปมองที่สาวใช้คนใหม่ที่บ้าน

แสงฉานพยักหน้า ก่อนจะขึ้นรถแล้วขับเข้าไปในเขตบ้านหลังจากประตูใหญ่เปิดออก

...

“ชื่อใสใช่ไหม” เมฆานรีเปิดประตึ้นก่อน เพราะเห็นว่าระหว่างเดินเข้าบ้านเงียบเกินไป

“คะ ใสคะ” สาวใช้ยังตอบเกรงๆ

“เป็นใครมาจากไหน แม่ไม่รับคนนอกอยู่แล้ว” นายสาวถามต่อ

“เป็นหลานย่านวลคะ” เด็กสาวตอบอ้อมอ้อม

“ลูกพี่พี่ หรือลูกพี่จันล่ะ” หญิงสาวถามต่อแล้วขมวดคิ้ว เพราะมีรถแปลกๆ มาจอดอยู่ที่บ้าน

“พ่อพี่คะ” เด็กสาวตอบ ทั้งที่สายตายังคงอยู่ที่แผ่นหลังนายสาว

“อ้อ ใสใจ เด็กน้อยถักเปีย” เมฆานรีตอบด้วยแววตาสดใสนั้น

ก่อนจะหันกลับไปสนใจรถสีดำคันใหญ่สุดหรือ

“นั่นรถใคร” หญิงสาวถามพร้อมชี้รถที่จอดอยู่หน้าบ้าน ทันทีที่เธอสาวเข้าไปถึงรถก็ยื่นขมวดคิ้ว ก่อนจะหันหน้าไปทางแสงฉานสลัวกับใส่ใจ

“รถแขกของคุณท่านคะ หนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าใคร” ใส่ใจบอกก่อนจะเดินไปรับกระเป๋าใบโตจากแสงฉานแล้วเดินเอากกระเป๋าไปเก็บที่ชั้นสองของบ้าน

“ใครอะแขกของคุณท่าน” หญิงสาวทวนคำกับตัวเอง ก่อนหันไปมองหน้าแสงฉานที่ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

สองหนุ่มสาวต่างวัยจูงมือกันเดินไปทางห้องรับแขก คนเป็นน้องดึงพี่ชายมายืนแอบที่ข้างตู้ ก่อนจะตั้งใจฟังสิ่งที่คนในห้องพูดกันพลางขมวดคิ้ว

ในห้องนั้นมีพ่อ แม่ พี่สาวของเธอ และใครอีกสองคนที่เธอไม่รู้จัก คนที่ยืนอยู่สวมสูท รูปร่างหน้าตาดี แต่ดูจะแก่กว่าคนที่นั่งซึ่งมีรังสีบางอย่างแผ่ออกมา ใบหน้าของเขาหล่อคม แต่ดวงตาเข้มๆ ดูๆ นั้นทำให้เมฆานรีไม่อยากจะจ้องนาน กลัวเขารู้ตัวและหันมาดูเธอ แล้วถึงความสูงของเขาที่ขนาดนั้นอยู่ยังสูงกว่าบิดาเธอเสียอีก

‘มาดขริ่มแบบนี้ นักธุรกิจใหญ่หรือเจ้าพ่อหรือเปล่า’ เมฆานรีคิด

“อย่างที่ผมรับปากไปแล้วว่าผมตกลงจะช่วยบริษัทของคุณพายุ ตามจำนวนเงินที่คุณพายุเสนอมานะ แต่ผมมีข้อแม้...” ชายคนนั้นหยุดพูดราวกับดูปฏิกริยาของคนในห้อง “ลูกสาวของคุณพายุจะต้องแต่งงานกับผม”

คำพูดนั้นที่ดูเป็นการประกาศมากกว่าจะเป็นคำบอกกล่าว หรือคำขอทั่วไป ส่งผลให้คนในห้องทั้งสามคนและคนที่อยู่นอกห้องอีกสองคนถึงกับอึ้ง อ้าปากค้าง

“แต่งงานหรืออะ” นภาพราว ลูกสาวคนโตของบ้านท่องจำนะเออ

ขึ้นทันที หญิงสาวหน้าเสียว ใจสั่น กับคำพูดของเขา และพานจะเป็นลม เข้าไปอีกเมื่อเขายืนยันหนักแน่น

“ครับ แต่งงาน เป็นเหมือนสัญญาหลายๆ ด้วยว่าคุณจะไม่มีทาง หักหลังหรือทำให้ผมเสียผลประโยชน์ไม่ว่าทางใด แต่ผมขออย่าให้ชัดเจน ว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นการแต่งงานเพื่อธุรกิจเท่านั้น จะไม่มีความรัก เข้ามาเกี่ยวข้องอย่างแน่นอน”

นภาพราวและสายธารผู้เป็นมารดาถึงกับหน้าซีด เช่นเดียวกับอีก สองคนที่ยืนฟังอย่างคนไม่มีแรง

“ผมให้เวลาคุณฟ้าทำใจสามเดือนนะครับ อย่าลืมหันคิดถึงครอบครัว และคนทั้งบริษัทให้มากกว่าตัวเอง” ชายคนนั้นว่าด้วยเสียงเข้มและหนักแน่น ก่อนจะลุกขึ้นไหว้ผู้ใหญ่ทั้งสองแล้วเดินออกไป พร้อมด้วย คนติดตาม

คนสองคนที่อยู่ด้านนอกถึงกับรีบทำตัวลีบ หลบอยู่ในซอกหลืบ ระหว่างตู้กับผนัง กระทั่งคนตัวใหญ่สองคนเดินจากไปแล้วและได้ยินเสียง รถห่างออกไป เมฆานรีจึงรีบดึงตัวเองและ ‘ว่าที่พี่ชาย’ ออกจากข้างตู้ แล้วต้องตกใจกับสีหน้าซีดเผือดของชายหนุ่ม

เมฆานรีพยายามเรียกสติชายตรงหน้า แต่ไม่เป็นผล แสงฉาน หมุนตัวกลับไปยังรถของเขาและขับออกไปก่อนเธอจะได้เอ่ยปากใดๆ หญิงสาวได้แต่หันกลับไปทางห้องรับแขก เห็นพี่สาวนั่งปล่อยไฮอย่าง กลั่นไม่อยู่ มีผู้เป็นแม่คอยประคองกอดอยู่ข้างๆ ส่วนผู้เป็นพ่อก็เอาแต่นั่งเครียดมองทั้งสองคนกอดกัน แวดตาที่ปวดร้าวของพ่อทำให้เมฆานรี รับรู้ถึงความเจ็บปวด แต่เธอไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมผู้ชายคนที่ เดินออกไปจะต้องมาช่วยบริษัทของครอบครัวเธอด้วย และทำไมต้อง แต่งงานทั้งที่ไม่ได้รักกัน

เมื่อความข้องใจทำงานหนัก สองเท้าของเธอจึงก้าวเข้าไปหา ทั้งสามคนอย่างมั่นคง เพื่อที่เธอจะได้คำตอบตามต้องการ

“มีใครจะเล่าให้ผมฟังได้มั๊ยคะ ว่านี่มันเกิดอะไรขึ้น” หญิงสาว

เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง จนคนเป็นพ่อ แม่ และพี่สาวต้องงยหน้ามองพร้อมกัน

“กลับมามาตั้งแต่เมื่อไหร่เมฆ” พ่อถาม

“กลับมามาตั้งแต่เห็นผู้ชายคนที่ออกไปพูดว่ายอมช่วยบริษัทของเรา แต่ต้องให้ลูกสาวแต่งงานกับเขาค่ะ” หญิงสาวเลียนเสียงพ่อแล้วจ้องหน้าผู้เป็นบิดาอย่างคาดคั้น ก่อนได้ยินเสียงถอนหายใจ

“ไม่เอาค่ะ เมฆไม่อยากจะรู้ว่าวันหนึ่งพ่อถอนหายใจกี่ครั้ง แต่เมฆอยากทราบว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับบริษัทของเรา และทำไมเขาต้องมาช่วยด้วย” หญิงสาวย้ำชัดเจน จนต้องถอนหายใจยาวแล้วเล่าเสียงเคียด

“พ่อบริหารงานผิดพลาด ทำให้บริษัทเป็นหนี้เกือบร้อยล้าน” คนเป็นพ่อพูดออกมาก็อายเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ไม่ได้เรื่อง

“พ่อขอโทษที่พ่อมันไม่ได้...” ยังไม่ทันจะพูดจบ คนเป็นลูกก็พูดแทรกว่า

“เมฆรู้ค่ะ แต่พ่อยากออกนอกประเทศน่ะ”

“เฮ้อ คุณพิชานเขาเลยยื่นมือเข้ามาช่วย เขาเป็นทางออกเดียวของเราตอนนี้” คนเป็นพ่อว่าหลังจากที่ถอนหายใจยาวอีกหน

“ทำไมพ่อกับแม่และพี่ฟ้าไม่เล่าอะไรให้เมฆฟังเลย เพราะเมฆไม่ใช่คนในครอบครัวหรือคะ” เมฆถามรู้สึกหงุดหงิดทุกครั้งเวลาที่เวลาในบ้านมีปัญหาอะไร แต่ไม่เคยปรึกษาเธอเลย ดีแต่ปิดบังให้เธอรู้ทีหลังเสมอ

“ไม่ใช่อย่างนั้น พ่อกับแม่เห็นว่าแกกำลังจะเรียนจบ เลยไม่อยากให้มาสนใจเรื่องไร้สาระแบบนี้ พ่อแม่และพี่แกช่วยกันจัดการได้” พ่อพูดเร็ว เพราะกลัวลูกคนเล็กจะเข้าใจผิดตามที่เธอกำลังอ้าง

“จัดการโดยจะให้พี่ฟ้าแต่งงานกับเขา ทั้งที่การแต่งงานครั้งนี้ไม่มีเรื่องของความรักนะหรือคะ!” เสียงหญิงสาวเริ่มดังขึ้น เพราะหวังทั้งพี่สาวและพี่ชายที่จะแต่งงานกันในอีกไม่กี่เดือนนี้ แต่ดันต้องมีมารผจญเสียก่อน

“ความรักมันกินไม่ได้อย่างที่เขารวากันนั่นแหละ ชีวิต ความเป็น

อยู่ ปากท้องของคนทั้งบริษัทสำคัญว่า พี่แกเขาเข้าใจ” คนเป็นพ่อพูดอย่างหงุดหงิด แน่แน่นอนว่าคำพูดนั้นทำให้คนเป็นพี่ร้องไห้โฮอีกครึ่ง

“คนเข้าใจ เขาร้องให้เป็นเขาแต่แบบนี้หรือคะพ่อ! แล้วความรักของพี่แสงกับพี่ฟ้าละ พ่อไม่เห็นใจพี่ๆ เขาบ้างหรือ พี่แสงเขาผิดอะไร เขาถึงต้องมาโดนแย่งคนรักที่กำลังจะเป็นภรรยาในอีกไม่กี่เดือนแบบนี้” หญิงสาวตะโกน ส่งผลให้คนเป็นพ่ออารมณ์เดือด

“แล้วจะให้ทำอย่างไร! ในเมื่อคุณพิธานเป็นทางออกเดียว พนักงานตั้งกี่ร้อยชีวิตที่กำลังรอเงินก้อนนี้! แกยังจะมาห่วงคนสองคนห่วงเรื่องความรัก แล้วเราจะอยู่จะกินยังงี้!” คนเป็นพอกำมือแน่นเพื่อระงับความโกรธ

“อ้อ พ่อเห็นเงินสำคัญกว่าความสุขของลูกนี่เอง พี่แสงเขาคงผิดที่เกิดมาได้มีเงินเยอะพอที่จะมาช่วยพ่อเท่าที่คุณพิธานมี พ่อถึงเลือกคุณพิธานมากกว่าจะเลือกให้พี่ฟ้ามีความสุขกับพี่แสง” เมฆานรีพูดอย่างจายอม สีหน้าสลดลงจนเหมือนจะร้องไห้

“ไม่มีใครผิดทั้งนั้นแหละ ฉันผิดเอง ผิดที่เป็นผู้บริหารที่แย่ เป็นหัวหน้าครอบครัวที่แย่ และเป็นพ่อที่แย่ในสายตาลูกๆ” พูดจบ คนเป็นพอก็กเดินออกไปจากห้อง หิ้งไว้เพียงบรรยากาศขุ่นมัวที่ลอยอยู่ทั่วห้อง

เมฆานรีหันไปมองหน้าพี่สาว เธอบิดเปลือกตาเพื่อไล่ม่านน้ำตาที่บดบังทัศนียภาพ ก่อนจะบิดเปลือกตา ผยแววตาที่แสนเศร้าเมื่อคนเป็นแม่เอ่ยว่า

“พ่อเขาก็เสียใจ ไม่ได้อยากให้เป็นอย่างนี้หรอก” คนเป็นแม่ลุกขึ้นยืนลูบหัวลูกสาวคนเล็กก่อนจะเดินออกจากห้องไป คาดว่าคงจะเดินไปตามหาผู้เป็นสามี

ภายในห้องรับแขกก้องด้วยเสียงสะอื้นของลูกสาวคนโต ส่วนคนเป็นน้องที่กลัมน้ำตาไม่อยู่ก็ทรุดตัวลงไปนั่งกอดพี่ ปล่อยให้หน้าตาไหลไปพร้อมกัน

เมฆานรีสงสารพี่จับใจ ตัวเธอไม่เข้าใจความรักเชิงผู้สาวนัก ตั้งแต่

เด็กความรักเดียวที่เธอมั่นใจว่ารู้จักดีคือ ความรักที่หวังดีจากคนในครอบครัวจนกระทั่งได้รู้จักแสงฉาน ชายที่เข้ามาในฐานะเพื่อนสนิทของพี่สาว เมฆานรีเฝ้ามองความรักของคนทั้งสองที่แปรเปลี่ยนจากเพื่อนมาเป็นคนรัก ตอนนี้ก็กำลังจะมาเป็นคนในครอบครัว ความสัมพันธ์ของพวกเขาทำให้เธอรู้ดีว่า ความรักนั้นสวยงามแค่ไหน และคนทั้งสองรักกันมากเท่าใด

แต่แล้วทุกอย่างก็ต้องพังไม่เป็นท่า ทั้งที่กำลังจะแต่งงานกันอยู่แล้วในอีกไม่กี่เดือน!

“หยุดร้องเถอะพี่ฟ้า” คนเป็นน้องกอดพี่สาวพร้อมปลอบใจ

“พี่จะทำยังไงดี พี่รักแสง แสงก็รักพี่ แต่คนนั้น ฮือ...” นภาพราวพูดยังไม่ทันจบ น้ำตาก็ร่วงอีกครั้ง

“ตอนนี้ พี่โทร. หาพี่แสงก่อนดีกว่า เมฆหวั่นใจ”

พอได้ยินว่าน้องสาวพูดถึงคนรัก นภาพราวก็เบิกตาโพลง

“แสงได้ยินหรือ” เธอถาม เมื่อคนเป็นน้องพยักหน้าก็ถามต่อว่า

“แล้วเขาว่าไงบ้าง” คนเป็นพี่ถามแล้วสุดท้ายใจลึกๆ เช็ดหน้าเช็ดตาความหาโทรศัพท์

“ไม่ว่าอะไรเลย คาดว่าสติหลุดไปแล้ว” เมฆานรีบอกตามความจริง พลงเช็ดหน้าเช็ดตา

หลังจากโทรโทรศัพท์เพียงนาที ปลายสายก็รับ นภาพราวรีบกรอกเสียงทันที

“แสง แสงอยู่ไหนคะ” นภาพราวถามอย่างร้อนรนเมื่อคนปลายสายรับ

“แสง ฟังฟ้าก่อนนะ แสงอยู่ไหน แสง แสง!” เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ตอบ ความร้อนรอนก็ยิ่งจมอยู่ในใจ แต่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร คนในสายก็ไม่ตอบก่อนสายจะตัดไป ทำให้นภาพราวถึงกับปล่อยโฮกับน้องสาวอีกครั้ง

ความทุกข์ของพี่สาวถาโถมสู่คนเป็นน้องที่รักและเทิดทูนความรัก

ของพี่สาวยิ่งกว่าอะไร เมฆานรีพยายามคิดหาหนทางช่วย แต่ก็คิดไม่ออก ยิ่งน้ำตาของคนเป็นพี่ซึ่มสุดนักศึกษาเท่าไร คนเป็นน้องก็ยิ่งทุกข์มากเท่านั้น

ขณะที่เมฆานรีลูบหลังพี่สาวเบาๆ ก็พยายามใช้สมองอันน้อยนิดหาทางต่อไป แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีหนทางใดๆ ตอนนี่เธอคงทำได้เพียงปลอบพี่สาวต่อไปเท่านั้น

แน่นอนว่ามือเย็นของวันนี้คนร่วมโต๊ะอาหารมีเพียงประมุขของบ้านและภรรยาเท่านั้น ส่วนลูกสาวอีกสองคนเลือกที่จะนอนอยู่บนห้องคนพี่ร้องไห้จนผล็อยหลับไป ส่วนคนน้องก็นอนรอจนกระทั่งพี่หลับสนิทจึงออกจากห้องไปห้องตัวเอง เมฆานรีตั้งใจจะหลับ แต่ทันทีที่เธอล้มตัวลงนอน สมองก็ยังคงประมวลผลถึงสิ่งที่ทำให้พี่สาวร้องไห้

“แต่งงาน เพราะธุรกิจอย่างนั้นหรือ” หญิงสาวขมวดคิ้ว ทวนคำพูดของเขาคนนั้น

“แต่ง เพราะธุรกิจ ไม่เกี่ยวกับความรัก” เธอบอกตัวเองอีกครั้งแล้วตั้งตัวขึ้นเมื่อคิดบางอย่างได้

“แต่งเพราะธุรกิจ ไม่เกี่ยวกับความรัก และ...” หญิงสาวดีดนิ้วพร้อมรอยยิ้มสดใส “ลูกสาวของคุณอายุ แต่ไม่ได้บอกว่าลูกสาวคนไหน!”

เมฆานรีรู้แล้วว่าจะทำอย่างไรกับปัญหานี้

“น้องคนนี้จะพิทักษ์ความรักของพี่ทั้งสองเอง” หญิงสาวหันไปยิ้มหวานกับกรอบรูปวันรับปริญญาของพี่สาวและผู้ชายที่เธอมั่นใจว่า จะทำให้เขามาเป็นพี่ชายให้ได้

วันต่อมาเมฆานรีรีบปลุกพี่สาวแต่เข้าก่อนจะพากันออกไปข้างนอก บอกพ่อกับแม่ว่าจะพากันไปไหว้พระทำบุญ เชื่อว่าพี่สาวจะได้สบายใจ โดยไม่ลืมเข้าไปกราบขอโทษบิดาในเรื่องที่เธอทำให้เมื่อวาน ทั้งยังขอว่าอย่าเพิ่งเร่งรื้อหาความเรื่องการแต่งงานของพี่สาวกับคุณ

พิดาน แต่ก็ไม่ได้ให้เหตุผลอะไรแก่ผู้ใหญ่ทั้งสอง ซึ่งพวกท่านก็รับปาก

“จะไปไหนกันแน่” นภาพราวเอ่ย เธอจำได้แม่นยำว่าทางที่น้องสาว จะพาไปนั่นคือที่ใด

“อย่ามาทำเป็นไม่รู้” คนเป็นน้องว่าก่อนจะจอดหน้าบ้านหลังหนึ่ง ที่แม่จะไม่ใหญ่เท่าบ้านของสองพี่น้อง แต่ก็ถือว่าใหญ่ที่สุดในย่านนี้ แล้ว รีบไปกดกริ่ง

“ปะ ไปกัน มีเรื่องที่ต้องคุยกับคนบ้านนี้ พี่แสง!” เมฆานรีตะโกน เรียกคนในบ้าน เมื่อก็เธอมั่นใจว่าเห็นเงาตะคุ่มๆ ของเขาอยู่ที่ประตูบ้าน แน่ๆ

“เมฆเห็นนะพี่แสง ออกมา ไม่งั้นเมฆพังรั้วเข้าไปจริงๆ ด้วย พี่ แสงรู้ว่าเมฆพูดจริงทำจริง!”

“โอเค ยอมแล้ว อย่าพัง!”

ทันทีที่พี่แสงฉานวิ่งมาเปิดประตูออก นภาพราวก็วิ่งเข้าไปสวมกอด คนรัก ก่อนจะปล่อยโฮจนชายหนุ่มต้องยอมแพ้แล้วกอดเธอตอบ เขา กระชับแขนแกร่งเมื่อสาวในอ้อมกอดสะอึกสะอื้นตัวโยน ใช้เวลาสักพัก กว่านภาพราวจะลดแรงสะอื้นลง แล้วทั้งสามคนก็พากันเข้าไปในบ้าน เพื่อคุยปัญหาในตอนนี้

“พี่สองคนรักกันไหม” เป็นการเปิดประเด็นที่เมฆานรีก็รู้คำตอบ อยู่แก่ใจ จึงสร้างความประหลาดใจให้คนเป็นพี่ทั้งสองอย่างมาก

“รักสิ” สองเสียงประสานกัน

คนเป็นน้องต้องยิ้มหวานให้ “รักกันมากพอที่จะยอมทำทุกอย่าง เพื่อความรักไหม”

“ใช่ พี่ทำได้” แสงฉานตอบ ส่วนนภาพราวพยักหน้า แต่ยังดูวิตก กังวล

“นั่นเลิกทำหน้าที่แล้วได้แล้ว” คนเป็นน้องว่าขณะที่คนเป็นพี่ ขมวดคิ้วใส่กันแล้วยิ้มหวาน ตาพราว “เอาเถอะน่า เชื่อน้อง เชื่อเมฆานรี งานนี้น้องจัดให้!”

“แล้วเมฆจะช่วยพวกพี่ยังไง ไหนจะเรื่องบริษัทอีก” นภาพรว่ามีสีหน้ากังวล ตัวเธอยังงาทางออกไม่เจอเลย

“เชื่อใจเมฆเถอะ ขอแค่พี่สองคนสัญญาว่าจะรักกัน และจะไม่มีวันยอมปล่อยมือออกจากกัน เท่านั้นเมฆก็พอใจแล้ว ทำให้เมฆแค่นี้ได้ไหม” เมฆานรีถามด้วยแววตาจริงจัง

คูร์กสองหนุ่มสาวมองหน้ากัน แม้จะสงสัยในคำพูดของน้องสาว แต่ก็ไม่ได้ขัดอะไรนอกจากพยักหน้าพร้อมกัน

“พี่สัญญากับเมฆตรงนี้ด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย พี่จะรักและไม่มีความยอมปล่อยมือจากพี่สาวของเมฆ ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรก็ตาม พี่จะรักและดูแลพี่สาวของเมฆให้ดีที่สุดเท่าที่ผู้ชายคนหนึ่งจะทำได้เพื่อผู้หญิงที่เขา รักได้” แสงฉานตอบด้วยแววตามั่นคง ทำให้เมฆานรีสบายใจ

“เมฆเชื่อพี่แสงมาตลอดสิบปี และเมฆหวังมากกว่าพี่แสงจะไม่ทำให้เมฆผิดหวังนะคะ” คนเป็นน้องกล่าวราวกับตัวเองอายุมากแล้ว เพื่อให้ต่างฝ่ายต่างมั่นใจว่าจะไม่ผิดสัญญาแก่กัน แล้วพากันไปไหว้พระทำบุญอย่างที่ตั้งใจไว้

หลังจากนั้นตลอดระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ เมฆานรีก็อยู่กับโลกของตัวเองและโลกของพิธาน เธอพยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับเขา พยายามทำความรู้จักเขาผ่านทุกช่องทางและทุกข้อมูล ทั้งจากผู้เป็นบิดา คนใกล้ชิด เพื่อนๆ และใครก็ตามที่พอจะรู้จักเขา รวมไปถึงตามสื่อต่างๆ จนมั่นใจแล้วว่าข้อมูลที่ได้ครบถ้วน จึงตัดสินใจมาพบกับเขาในวันนี้

แต่มันก็ไม่ได้เป็นไปอย่างที่เธอคาดหวังไว้เลย

2

เดินหน้าตามแผนการ

“สวัสดิ์ดีคะคุณลุง”

หญิงสาวในชุดนักศึกษายกมือไหว้ รพภ. ที่ยื่นเปิดประตูโรงแรม แล้วเดินเข้าไปนั่งโซฟาตัวเดิมที่เธอนั่งมาตลอดหนึ่งสัปดาห์ พอนั่งลงปั๊บ ก็มีน้ำพร้อมผ้าเย็นยื่นมาให้ทุกครั้ง ถึงแม้เธอจะปฏิเสธ แต่ทุกวันก็ยังคงมีมาให้เห็น ดังนั้นหากวันไหนอากาศร้อน เธอก็จะหยิบผ้ามาซับเหงื่อ แต่ถ้าไม่ เธอก็จะปล่อยให้มันอยู่อย่างนั้น

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวไหว้พนักงานสาวที่นำน้ำและผ้ามาให้ ก่อนจะเริ่มปักหลักทำการบ้านที่อาจารย์สั่ง เธอจองพื้นที่ตรงนั้นด้วยหนังสือเรียนและหนังสือมากมายที่ต้องใช้ทำการบ้าน ด้วยจำได้ว่าทุกวันจันทร์ ท่านประธานใหญ่จะมีประชุมประจำสัปดาห์ ซึ่งจะดีกว่าหากเธอจะใช้เวลาที่รอเขาทำในสิ่งที่มีประโยชน์แก่ตัวเธอเอง

เวลาผ่านไปนานจนฟ้าเริ่มมืด เมฆานรีจึงเริ่มเก็บข้าวของลงกระเป่ารอท่านประธานลงมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียังมีหนังสืออีกหลายเล่มที่เก็บลงกระเป่าไม่ได้ หญิงสาวยังนั่งรอเขาอยู่ที่เดิม แต่มีบางอย่างที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งทำนอง ทรงผมที่มุ่นด้วยดินสอไม่ให้ผมร่วง่ายระคายตา และน้ำดื่มที่พร้อมลงไปกว่าครึ่งแก้ว

ระหว่างนั่งทำการบ้าน หญิงสาวซ้อนตาดูนาฬิกาติดผนังซึ่งบอก

เวลาว่าจะล่องเข้าไปเกือบทุ่มครึ่งแล้ว แต่เจ้าของสถานที่ยังไม่มีที่ท่าว่าจะลงมา หญิงสาวจึงก้มหน้าอ่านหนังสือและเตรียมเขียนปากกาลงสมุดอีกครั้ง

ดิง!

เสียงลิฟต์ทำให้เมฆานรีเงยหน้าดูว่าคนที่ลงมาใช่คนที่เธอรอหรือไม่ และใช้ ทัณฑ์ที่ประตูลิฟต์เปิดออก ชายร่างสูงในชุดสูทสีเข้มก็เดินออกจากลิฟต์ด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย มองไปยังประตูทางออกโดยไม่แม้แต่จะปรายตามองเธอ แต่หญิงสาวไม่สนใจ รีบใช้ความเร็วของตัวเองเก็บข้าวของบนโต๊ะและตรงดิ่งไปหาท่านประธานของโรงแรม

“คุณพิธานคะ คุณพิธาน” หญิงสาวส่งเสียงไปก่อนตัวเหมือนทุกครั้ง และเป็นเช่นเดิมเหมือนทุกวันตลอดสัปดาห์ที่พิธานทำเพียงเดินดุ่มๆ ไปยังรถ เธอวิ่งตามเท่าไร ก็ไม่เคยทันเขา

“คุณพิธานคะ กรุณาหยุดฟังหนูก่อนนะคะ!” หญิงสาวร้อง แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่หยุด

แล้วอุบัติเหตุก็เกิดขึ้น เพราะเธอเดินไม่ได้อ่านป้ายสีเหลืองๆ ที่เขียนว่า ‘กำลังทำความสะอาด’ เมื่อรองเท้าที่ไม่มีดอกยางของเธอสัมผัสพื้นเปียกๆ หญิงสาวเลยต้องเจ็บตัว

โครมมม!

เสียงข้าวของหล่นกระจัดกระจายบนพื้นทำให้คนทั่วบริเวณหันมามองนักศึกษาสาวที่ลงไปกองกับพื้นที่ทำความสะอาดเป็นตาเดียว หลายคนแสดงความตกใจ แต่ก็มีหลายคนหัวเราะโดยเฉพาะพนักงานของโรงแรม มีเพียงป้าแม่บ้านและ รปภ. ที่อยู่หน้าประตูเท่านั้นที่เดินเข้ามาดูเธอ

หญิงสาวนอนนิ่งอยู่สักพักก็ได้รับความช่วยเหลือจาก รปภ. สูงวัย เขาพยุงให้เธอลุกขึ้นนั่ง ในขณะที่แม่บ้านช่วยเก็บของที่กระจาย โชคดีที่มีแต่หนังสือ ไม่ใช่ของชิ้นเล็กๆ น้อยๆ

เมฆานรีนั่งพับเพียบ ยกมือไหว้ผู้ใหญ่สองคนที่เข้ามาช่วยเธอ

ก่อนจะสำรวจตัวเองว่าเจ็บตรงไหนบ้าง โชคดีที่ไม่มีตรงไหนถลอก

“เป็นอย่างไบบ้างครับคุณหนู” รปภ. ถามขึ้น เขาเห็นเด็กคนนี้วิ่งตามเจ้านายหนุ่มเหมือนทุกวัน แต่วันนี้กลับเกิดเหตุไม่คาดฝัน ทันทีที่ท่านประธานเดินพ้นประตูไป เขาก็ตั้งใจจะเปิดประตูรอเธอ แต่หญิงสาวถลาลงไปนอนกับพื้นพร้อมข้าวของกระจัดกระจาย

“ไม่เป็นไรค่ะลุง หนูชும்ช่ามเอง” เธอตอบทันทีที่ลดมือลง แล้วรับหนังสือจากป้าแม่บ้าน ก่อนจะลุกขึ้นตามแรงดูดของผู้ใหญ่ทั้งสอง

ยังไม่ทันได้ยืนเต็มตัว หญิงสาวก็แสดงสีหน้าเหยเก แล้วลากเสียงคราง

“อ๊อ๊ยยย”

ตอนแรกเธอไม่รู้รู้สึกเจ็บอะไร แต่ตอนนี้มันคงระบม ทั้งกัน มือ และเข่า

“ไหวมั๊ยคะ” ป้าแม่บ้านถามอย่างเป็นห่วงและรู้สึกผิดที่เธอมาทำความสะดวกผิดเวลา

“ไหวค่ะ ไหว” หญิงสาวว่าพร้อมมองไปหน้าโรงแรมก่อนถอนหายใจยาว เพราะหงุดหงิดทั้งความชும்ช่ามของตัวเองและความใจร้ายของชายหนุ่ม

“อ๊อ๊ย! ไม่ทันอีกแล้ว เจ้านายป้ากับลุงเนี่ย เขาเร็วจังเลยนะคะใจร้ายชะมัด”

“เอ๋ แต่ปกติท่านใจดีนะคะ แม้ไบหน้าจะออกเข้มๆ คุๆ แต่ท่านใจดีมาก จริงไหมตาสม” คนเป็นแม่บ้านหันไปขอความเห็นของอีกคนที่ช่วยพยุงหญิงสาวออกไปทางประตูโรงแรม ซึ่ง รปภ. ชื่อตาสมก็พยักหน้าเห็นด้วย

“คุณหนูจะให้ผมเรียกรถให้ไหมครับ นั่งรถเมล์กลับเหมือนทุกวันนี้คงจะไม่ไหว” ชายสูงวัยถาม

“วันนี้คงต้องรบกวนแล้วละค่ะ” หญิงสาวตอบทันทีที่นั่งลงบนบันไดหน้าโรงแรม ไม่นานรถก็เคลื่อนตัวมารับเธอ

“นายครับ” คนขับรถและคนสนิทของพิธานอย่างคมกฤต
เอ่ยขึ้น เมื่อเห็นเจ้านายหนุ่มเงียบไปขณะที่คุณคุยกันเรื่องงานประชุมที่เพิ่ง
ผ่านพ้น

“ว่าไง” ชายหนุ่มขานรับ ทั้งที่ยังคงจ้องออกไปด้านนอกหน้าต่าง

“นายจะไม่ให้เด็กคนนั้นเข้าพบจริงๆ หรือครับ”

“ให้สิ แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้” คนเป็นนายตอบก่อนจะว่าต่อ “ฉันแค่
ไม่เข้าใจ ทำไมคนบ้านทองวัจนะถึงให้เด็กคนนี้มาคุยกับฉัน แทนที่จะ
เป็นพวกผู้ใหญ่” พิธานยิ้มกับตัวเอง

“แล้วนายจะเอาอย่างไรต่อครับ” คมกฤตยังคงสงสัย

“ก็คงรอจนกว่าเธอใกล้จะยอมแพ้ เพราะเธอบอกเองว่าจะมาเฝ้า
ฉันทุกวันจนกว่าจะยอมคุยด้วย ฉันก็อยากรู้ว่าเธอจะอดทนรอฉันได้นาน
แค่ไหน” คนเป็นนายว่า ก่อนจะนึกถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นทุกวัน

หลังจากที่เมฆานรีประกาศว่าจะมาเฝ้าเขาทุกวัน เธอก็มาตามที่
ประกาศไว้จริง หลังเลิกงานทุกวันเขาจะเจอเธอในชุดนักเรียนนั่งรอเขา
ตรงไซฟอตวเดิม ที่เปลี่ยนไปในแต่ละวันคือ กิจกรรมยามมานั่งรอเขา วัน
หนึ่งนั่งหลับ วันหนึ่งนั่งอ่านหนังสือ วันหนึ่งนั่งเล่นชวคนนู้นคนนี้คุย
ส่วนวันนี้เธอคงชอบหนังสือมานั่งทำการบ้านรอเขาทำงานและติดประชุม
เป็นเวลานาน

คิดแล้วพิธานก็ยิ้มกับการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ของเธอ แม้
เขาจะตั้งใจทำเป็นไม่สนใจเธอ แต่ก็สั่งให้คนคอยจับตาดูเธอและคอย
บริการเธอเหมือนแขกคนหนึ่ง แล้วขมวดคิ้วกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนี้
ซึ่งเขาไม่ตั้งใจให้มันเกิด

หลังจากเขาเลิกงาน เหตุการณ์ก็ดำเนินไปอย่างที่เป็นเช่นทุกวัน
ทันทีที่เขาก้าวออกจากประตูลิฟต์ เธอก็รีบเก็บข้าวของและวิ่งตามเขามา
แน่นอนว่าวิ่งไม่ทันอยู่แล้ว และคมกฤตก็จะออกรถหนีทันที ทุกวันพิธาน
จะเห็นสาวน้อยทำหน้าละห้อย แต่วันนี้เมื่อเขาหันไปมอง เธอกลับไม่ยืน
อยู่ที่เดิม ชายหนุ่มกลับเห็นคนมากมายมุงตรงประตู ก่อนจะสังเกตเห็น

คนนอนอยู่บนพื้น เดาไม่ยากว่าคนที่นอนอยู่เป็นใคร แต่ที่เขาไม่รู้คือเกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่

คิดได้ดังนั้น เขาก็รีบควานหาโทรศัพท์มือถือ ติดต่องานไปยังพนักงานต้อนรับ ไม่นานก็ได้รับคำตอบที่ต้องการ แต่ก็ไม่ค่อยพอใจกับการกระทำของคนในสาย เพราะพนักงานมีว่แต่พูดกลัวหัวเราะ

“คนหกล้ม มันน่าขามากหรือครับ” เสียงเข้มฉวยแววไม่พอใจชัดเจน แม้แต่คนที่นั่งในรถด้วยกันยังสะดุ้ง “ผมขอสายพินหน่อย ด่วนด้วย”

ไม่นานคนที่ถูกเรียกหาที่อยู่ในสาย

“พิน แล้วเด็กคนนั้นกลับยังง” น้ำเสียงห่วงใยของท่านประธานใหญ่ทำให้คนในสายยิ้มกว้างโดยไม่ต้องปิดบัง

“กลับแท็กซี่คะ เห็น รปภ. กับแม่บ้านพุ่งไปขึ้นรถ นี่ท่าจะเจ็บเอาการนะคะ ถึงกับหัวปึกกันเลยทีเดียว” พินรู้อาการปวดเสียวเครียดได้

ทำไมเธอจะไม่ว่าคนเป็นนายและลูกพี่ลูกน้องของเธอคิดอะไรอยู่ เขาณะเป็นพวกใจอ่อน ขี้สงสาร เข้าอกเข้าใจผู้อื่น ยิ่งเห็นเด็กที่วิ่งตามตัวเองหกล้มแบบนี้ ร้อยทั้งร้อย อย่งไรก็เป็นห่วง

“จ้้นหรือ ดีแล้ว” แม้จะหายกังวลบ้างแล้ว แต่ยังคงที่ว่าจะเป็นห่วงไม่ได้

“ยังงถ้าพຽนี้เธอมาอีก ฝากดูอาการให้ด้วยนะ และก็หายาหรืออะไรให้เธอด้วย แต่ไม่ต้องบอกละว่าพี่ส่ง” พินานสั่งจบก็ตัดสายไม่ให้อีกฝ่ายถามอะไรต่ออีก เขาได้แต่หวังว่าเด็กคนนั้นจะมาและยอมรับความหวังดีจากเขา

ทุกอย่างเป็นอย่างที่พินาคาดไว้ หญิงสาวในชุดนักศึกษา เดินเข้ามาในโรงแรมเหมือนทุกครั้ง แม้วันนี้จะมาแบบกระเຍ่งกระเຍ่งก็ตาม เธอมาเพียงเพื่อแค่ให้เขาเห็นหน้าว่าไม่ได้ผิดคำสั่งญญาจนกว่าเขาจะอนุญาตให้เข้าพบ

ทันทีที่เมฆานรีนั่งลง พี่สาวคนสวยซึ่งทำงานในตำแหน่งหัวหน้า
ประชาสัมพันธ์ก็เข้ามาสอบถามอาการ

“เป็นอย่างไรบ้างคะ คุณเมฆานรี” หัวหน้าประชาสัมพันธ์นั่งลง
ข้างๆ

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ แค่เจ็บที่เข่าและก็เคล็ดที่เอว
ค่ะ” คนเจ็บว่าก่อนจะส่งยิ้มหวานให้

“รับยาไปทานอ่อนโยนนะคะ อย่างน้อยก็เพื่อเป็นคำขอโทษจากทาง
โรงแรม” คนเป็นประชาสัมพันธ์ว่า ก่อนจะยื่นยาบรรเทาอาการเคล็ด
ขัดยอกให้

“ขอบคุณนะคะ แต่จริงๆ ไม่เป็นไรเลยนะคะ มันไม่ใช่ความผิดของ
ทางโรงแรมหรอกค่ะ หนูซุ่มซ่ามเอง” เมฆานรียิ้มแห้ง จะให้ไปโทษเขา
ได้ไง เธอพลาดเอง ไม่เคยที่จะคิดโทษสถานที่เลยจริงๆ

“รับไว้เถอะค่ะ นะคะ” อีกฝ่ายยังคงคะยั้นคะยอ

เมฆานรีก็รับไว้ ก่อนยกมือไหว้ขอบคุณ “ว่าแต่ พี่สาวคนสวยชื่อ
อะไรหรือคะ ว่าจะถามหลายที่แต่ก็ไม่มีโอกาสเสียที”

“อ๊อ ขอบคุณค่ะ พี่ชื่อพิมฐาคะ เป็นหัวหน้าประชาสัมพันธ์ของ
ที่นี่” คนสูงวัยกว่าตอบพร้อมรอยยิ้มหวานๆ

“คุณพิมฐา อ้อ ลูกพี่ลูกน้องกับคุณพิธานใช่ไหมคะ” หญิงสาวถาม
ก่อนยิ้มกว้างเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า “สวยกว่าในรูปอีกนะคะเนี่ย”

“รูปหรือคะ”

“ใช่ค่ะ รูปตอนเปิดโซนใหม่ของโรงแรมนี่ค่ะ” เมฆานรีว่าก่อนจะ
นำยาใส่ในกระเป๋าค่ะ

“อ้อค่ะ ยังไงเรียกพี่ว่าพี่พิมก็ได้ค่ะ อย่างไรซะเราก็คนกันเอง
เจอกันทุกวันอยู่แล้ว” คนโตกว่าเอ่ยอย่างใจดี

“ฉันขออนุญาตเลยนะคะ และพี่พิมเรียกผมว่าเมฆาก็ได้ค่ะ ไม่
ต้องเรียกเต็มยศหรอกค่ะ” หญิงสาวยิ้มหวานเมื่อคนตรงหน้าพยักหน้า
รับและเดินจากไปเพื่อทำหน้าที่ของตน

เวลาผ่านไปเหมือนทุกๆ วัน ท้องฟ้าเริ่มมืด เสียงลิฟต์โดยสาร สำหรับผู้บริหารเท่านั้นดังขึ้น เขายังไม่หันมามองหน้าเธอที่นั่งส่งยิ้มแบ่น ให้เช่นเดิม พิธานเดินเลยไปแบบไม่สนใจ และอย่างที่บอกวันนี้เธอไม่ได้ ตั้งใจมาเพื่อวิ่งตามเขาเหมือนทุกวันนี้ เธอจึงทำเพียงนั่งส่งยิ้มหวานแก้อๆ ใจให้

แต่เอาเถอะ อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้ผิดคำพูดกับเขา

เมื่อเห็นวารถของเขาเคลื่อนออกไปแล้ว หญิงสาวจึงค่อยๆ พยุง ตัวเองขึ้นแล้วลากสังขารไปยังประตูที่มีคุณลุง รมภ. ใจดีเปิดให้ ล้อลากัน ก่อนจะเดินจากไปเหมือนทุกวันนี้

เกือบสองสัปดาห์ที่เมฆานรีมารอเขาทุกวันตามสัญญา โดยไม่เคย รู้เลยว่าของรับรองต่างๆ ทั้งขนม น้ำ และผลไม้ที่ได้รับนั้นมาจากคำสั่ง ตรงของคนเป็นประธานใหญ่ที่มักจะคอยโทร. มาถามเรื่องของเธอกับ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ บ้างก็ปลุกตัวลงมาสอดส่องด้วยตัวเอง และได้เห็นว่าหญิงสาวตรงหน้ามุ่งมั่นจะรอเขาแค่ไหน

แม้แต่วันที่ฝนตกหนักเช่นวันนี้ เขาก็ยังเห็นเธอมานั่งรอ พร้อม หนังสือเรียนมากมาย พิธานยอมรับว่าเขาเป็นคนใจอ่อน ถ้าเป็นคนอื่น ทำขนาดนี้ เขาคงยอมให้เข้าพบนานแล้ว แต่ไม่รู้ทำไม สำหรับเด็กคนนี้ ที่เขาเองก็ยอมรับว่าใจอ่อนกับเธอนานแล้ว แต่ก็ยังอยากเห็นเธอทุกวัน ที่เลิกงาน พิธานกลัวว่าถ้าเขาให้เธอเข้าพบแล้ว เธอจะไม่มานั่งรอเขาอีก สิ่งที่เขาทำได้คือ ทำเป็นไม่สนใจเธอ

“ทำไมไม่ยอมให้เข้าพบสักทีละคะ” คนเป็นลูกพี่ลูกน้องถามขึ้น จากด้านหลังเมื่อเห็นพี่คอยชะเง้อมองหญิงสาวที่นั่งรอเขาจนเกือบจะเป็น เตือนแล้ว

“ยังไม่พอใจนะ” พิธานตอบไปแบบเสีงๆ แต่พึมพำก็อดแซวไม่ได้

“ยังมองหน้าไม่พอใจหรือคะ”

เสียงก๊วหัวเราะของพึมพำทำให้เขาหันไปในทันที

“ไม่ใช่อย่างนั้น แคร้รู้สึกว่าคุณนี่ยังไม่มุ่งมั่นพอ” เขาหาข้ออ้าง

ไปเรื่อย กลบเกลื่อนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ถ้าความมุ่งมั่นที่พี่ว่าเป็นคือการที่เธอคอยวิ่งตามพี่เหมือนแต่ก่อน พี่ว่าคงไม่มีแล้วละคะ” พิมฐาเอ่ยยิ้มๆ เพราะเธอรู้สาเหตุจากหญิงสาวแล้ว และก็เป็นอย่างที่คาดเมื่อชายหนุ่มถามกลับทันที

“ทำไม” เขาขมวดคิ้ว แต่ก็ต้องทำหน้าเฉยๆ เมื่อเห็นรอยยิ้มของ พิมฐา

“แหม อยากรู้เรื่องอะไรคะ” พิมฐายู่น้ำอย่างหมั่นไส้แล้วบอกยิ้มๆ พลางนึกถึงสีหน้าขยาดของหญิงสาวตอนบอกเหตุผลที่ไม่ยอมวิ่งตามญาติผู้ใหญ่ของเธอแล้ว

“ก็กลัวจะล้มเหมือนครั้งนั้น กว่าจะเดินเป็นปกติเล่นเป็นอาทิตย์ ไม่กล้าซ่าแล้วละคะ”

“จั้นเหอ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วถาม ก่อนจะพยักหน้า แล้วเดินไปที่ลิฟต์เพื่อกลับขึ้นไปทำงาน

“ใจอ่อนแล้วละสิ โธ่ คนแก่แกลิ่งมีน” พิมฐายิ้มส่งพี่ชายก่อนจะหันมายิ้มให้เมฆานรีที่นั่งรออย่างไม่รู้เรื่องอะไร

วันนี้พิธานเลิกตึกกว่าที่ควร ใจหนึ่งก็ห้วงงานอยากทำให้เสร็จ แต่อีกใจก็ห้วงเจ้าของดวงหน้าน้อยๆ ที่นั่งอ่านหนังสือรอเขา หลังงานเสร็จเขาก็พุ่งเข้าลิฟต์ลงมายังชั้นล่าง เพื่อจะได้เห็นหน้าเด็กน้อยที่เขาแอบลงมาดูหน้าเมื่อช่วงห้าโมงเย็น แต่ก็ต้องขมวดคิ้ว สีหน้าผิดหวังเมื่อไม่เห็นคนที่เขาอยากเจอจนหงุดหงิดขึ้นมา

พิธานเดินทำหน้ายักษ์จนใครก็เข้าหน้าไม่ติดไปถึงหน้าโรงแรม พลางโมโหว่ายายเด็กคนนั้นคงไม่มีความอดทนพอที่จะรอเขาแล้วสินะ เขาพาลแม้กระทั่ง รปภ. ที่ทำหน้าที่เปิดประตูตามปกติ แต่พิธานกลับรู้สึกว้า

“เปิดประตูเข้าแบบนี้ ลูกค้าไม่ยื่นรอแยหรือไง” ชายหนุ่มว่าเสียงดังจน รปภ. ถึงกับสะดุ้งก่อนจะกล่าวคำขอโทษ

“ขอโทษครับท่าน ผมจะระวัง” เมื่อโค้งคำนับขอโทษแล้วก็ยื่นกระดาษสีน้ำเงินลายโดนัลด์ ดั๊ก เปิดสี่ขวบใส่ชุดทหารเรือสุดน่ารักให้พิธาน “ขอประทานโทษครับท่าน คุณหนูเมฆานรี ฝากให้ท่านครับ”

แค่ได้ยินชื่อเจ้าของกระดาษ ใจของเขาก็กระตุกเบาๆ แล้ว มุมปากยกขึ้นอย่างมีความสุข ทั้งที่ยังไม่อ่านข้อความด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องหุบยิ้มเมื่อเห็นรอยยิ้มของ รปภ. พิธานคว้ากระดาษแล้วรีบตรงไปยังรถของตนเอง ก่อนจะปิดประตูและคลี่กระดาษออก

ถึงหนูจะไม่รู้ว่าคุณพิธานจะได้อ่านไหม หรืออาจจะโดนคุณโยนทิ้งทันทีที่รู้ว่าหนูฝากไว้ หนูก็ยินดีจะฝากไว้ค่ะ คือหนูจะบอกคุณว่า วันนี้คุณเลิกดี๊ดี หนูเลยไม่สามารถอยู่รอดได้ เพราะกลัวว่าจะถึงบ้านคงเที่ยงคืนพอดี เลยทิ้งกระดาษแผ่นนี้ไว้ เพื่อยืนยันกับคุณว่า หนูจะยังคงรอคุณ และจะรอคุณทุกวันจนกว่าคุณจะให้หนูเข้าพบ

แต่วันนี้ขอกลับก่อนนะคะ คนที่บ้านตามแล้ว

พรุ่งนี้หนูจะมารอคุณอีก

เมฆานรี ๙-๙

พิธานอ่านกระดาษแผ่นนั้นจบก็พับเก็บใส่กระเป๋าเสื้อทันที ก่อนจะยิ้มอย่างพอใจ นึกขำตัวเองที่หงุดหงิดสาวเจ้าทันทีที่ไม่ได้เห็นหน้าหลังเลิกงาน ที่แท้เธอก็ต้องรีบกลับบ้านนี้เอง เขารู้ว่าบ้านทองวัจนะห่างจากโรงแรมแค่นั้น แต่ที่สงสัยคือ ถ้าใช้รถยนต์ก็ไม่น่าจะนานขนาดนั้น แล้วทำไมเธอถึงบอกว่า กว่าจะกลับถึงบ้านคงเที่ยงคืนล่ะ

พิธานขมวดคิ้วก่อนจะประสานสายตากับคมกฤตผ่านกระจกมองหลัง แม้คนขับจะหลบตาไปแล้ว แต่พิธานก็ยังคงจ้องต่อ ก่อนจะเอ่ยเสียงเข้ม

“นายรู้ใช่ไหมว่าเด็กคนนั้นกลับบ้านยังไง” คนเป็นนายเอ่ยคมกฤตพยักหน้า เพราะเมื่อที่เขาบังเอิญสวนกับเธอตอนเข้ามา

ในโรงแรม

“ครับ นั่งรถเมล์กลับครับ”

“รถเมล์หรือ” ชายหนุ่มขมวดคิ้วทวน เมื่อเห็นว่าคนขับพยักหน้ารับ เขาก็ยิ่งสงสัยเข้าไปใหญ่

ลูกสาวคนโตของบ้านท่องวิจนะ สาวสวยสุดไฮโซคนพี่ ขับรถหรูราคาเกินล้าน แต่คนเป็นน้องกลับนั่งรถเมล์ ตอนนี่เขาเริ่มสงสัยแล้วว่าสองคนนี่ใช่พี่น้องกันจริงๆ หรือเปล่า ทำไมถึงเลี้ยงลูกได้ต่างกันราวฟ้ากับเหว คนหนึ่งติดหรู คนหนึ่งติดดิน แม้เขาจะสนใจความสวยหรืออย่างคุณหนูไฮโซของคนพี่ที่ช่างเหมาะสมกับตัวเขา แต่ตอนนี้กลับติดใจการใช้ชีวิตของคนน้องว่าเป็นอย่างไรบ้าง

“แล้วเรื่องแต่งงานล่ะครับ นายจะเอาอย่างไร” คมกฤตถาม ชัดอารมณ์เจ้านายหนุ่มเป็นที่สุด

“ก็รอคุณพายุเนี่ยละว่าจะเอาอย่างไร”

พิธานนึกถึงใบหน้าสวยหวานของลูกสาวคนโตบ้านท่องวิจนะที่เขาสนใจแต่ไม่มีโอกาสได้ทำความรู้จัก ก่อนขมวดคิ้วเมื่อมีอีกใบหน้าซื่อหน้าซื่อขึ้นมา เป็นใบหน้าหวานๆ ดวงตากกลมโตของคนที่เคยก้มลงมองเขาใกล้ๆ เพื่อพูดถึงเรื่องแต่งงาน แม้ใบหน้านั้นจะละม้ายคล้ายกับคนเป็นพี่ แต่คิ้วเข้มกว่า แววตาสดใสกว่า

และเมื่อนึกถึงดวงตากกลมโตใสซื่อของสาวเจ้า ชายหนุ่มก็ยกยืมอีกครั้ง เขาไม่เข้าใจว่าทำไมตั้งแต่เห็นหน้าเด็กคนนั้น ทุกครั้งเวลาที่คิดถึงลูกสาวบ้านท่องวิจนะคนโต ก็จะมีอีกใบหน้าซื่อหน้าซื่อขึ้นมาเสมอ แต่ในที่สุดพิธานก็ให้คำตอบแก่ตัวเองว่า เป็นเพราะเขาเห็นหน้าเด็กคนนั้นทุกวัน

ชายหนุ่มส่ายหัวเบาๆ ก่อนจะตัดสินใจส่งข้อความไปทวงคำสั่งัญญาจากผู้เป็นพ่อของหญิงสาวทั้งสองในห้วงความคิด ก่อนจะเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า คิดจินตนาการภาพวันที่เขาและนภาพราวจะได้แต่งงานกันอย่างที่เขาตั้งใจ แม้จะเป็นเพียงธุรกิจ ไม่มีความรัก แต่ก็มี ความเหมาะสม ทำให้เขาอยากแต่งงานกับเธอ

“สวัสดิตอนเช้าคะคุณลุง” เมฆานรีทักทาย รปภ. ร่างท้วม
ที่เปิดประตูให้เธอทุกครั้งที่เธอมาที่นี่ นี่เป็นครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือนของ
การมานั่งรอชายหนุ่มเจ้าของโรงแรมที่เธอมาในตอนเช้าแบบนี้

“นี่คะ ขนมเค้ก หนูเอามาฝาก” หญิงสาวว่าก่อนจะยื่นกล่องใส่
ขนมให้เขา

“อ้อ คุณหนู ชอบคุณมากครับ จริงๆ ไม่ต้องก็ได้เนะครับ ว่าแต่
ทำไมวันนี้คุณมาแต่เช้า” ลุง รปภ. ถามอย่างสงสัย

“วันนี้เย็นไม่ว่าง แต่ต้องมารายงานตัวก่อนคะ” หญิงสาวว่าจบก็
ขอตัวเข้าไปด้านใน

ทันทีที่เดินไปถึงประชาสัมพันธ์ เธอก็ยกมือไหว้ ก่อนจะเอากล่อง
ขนมอีกกล่องวางลงตรงหน้าพนักงานต้อนรับ

“สวัสดิคะพี่คนสวย หนูเอาขนมมาฝากคะ พี่พิมฐาอยู่มั๊ยคะ”
เมฆานรีเอ่ยอย่างสดใส

พนักงานต้อนรับก็พยักหน้ารับ ก่อนจะให้คนไปตามหัวหน้าสาวมา
“ว่าไงจะหนูเมฆ มาทำไมวันนี้มาแต่เช้าละ” พิมฐาถามพลางดู
นาฬิกาที่ข้อมือตัวเอง ก่อนจะหันกลับไปหาหญิงสาวตรงหน้า

“วันนี้เมฆมีสอบบ่ายคะ สอบเสร็จ เกรงว่าจะมาที่นี่ไม่ทัน เลย
แวะมาแต่เช้าดีกว่า” เมฆานรีว่าก่อนจะเลื่อนเค้กดตรงหน้าให้ลูกพี่ลูกน้อง
ท่านประธาน

“เมฆเอาขนมมาฝาก กล่องใหญ่ของพี่ๆ ประชาสัมพันธ์ ส่วน
กล่องเล็กของป้าแม่บ้านที่ชื่อจิต ที่มาช่วยหนูไว้เมื่อวันที่ล้มคะ เมฆรบกวน
พี่พิมให้คนจัดแบ่งหน่อยนะคะ ส่วนของป้าจิต หนูรบกวนเอาให้ป้าเขา
ด้วย” หญิงสาวรีบยกมือไหว้เมื่อคนเป็นพี่พยักหน้ารับ

“อ้อ ส่วนกล่องนี้ของคุณพิธานคะ พิเศษหน่อย หนูจำได้ว่าท่าน
ไม่ชอบขนมหวานๆ เลยเอาช็อกโกแลตกับชาเขียวมาให้คะ รบกวนฝาก
ให้พี่เลขาฯ หน้าห้องด้วยนะคะ...” เธอยังไม่ทันจะพูดจบ พิมฐาก็ขัดขึ้น
เสียก่อน

“คงไม่ต้องฝากพี่แล้วละจ๊ะ โน่น เลขาฯ ท่านลงมาพอดี...พิศมานี่เหนื่อยสิ” ว่าจบ พิมฐาก็หันไปเรียกหญิงสาวที่มีใบหน้าแสนสวย ทรวดทรงองค์เอยเป็นรูปตัวเอส เธอสวยมากในสายตาของเมฆานรีจนต้องอ้าปากค้าง

“น้องเมฆจ๊ะ นี่คุณพิศพราว เลขาฯ หน้าห้องท่านประธานจ๊ะ” แนะนำจบ เมฆานรีก็รีบยกมือไหว้ ซึ่งอีกฝ่ายก็รับไหว้อย่างเป็นกันเอง

“พิศนี่ น้องเมฆ เมฆานรี...”

“เด็กที่มานั่งรอท่านประธานนะเหรอ” พิศพราวถามพร้อมเบิกตาโพลง ยิ่งได้รับคำยืนยันจากพิมฐาก็ยิ่งตกใจ “นี่สาวสวยแล้วนะ ไม่เด็กแล้ว”

คนเป็นเลขาฯ ยิ้มหวานอย่างเอ็นดูเมื่อเห็นสีหน้าแดงระเรื่อของหญิงสาว พิมฐาก็พยักหน้าเห็นด้วยรัวๆ ก่อนจะเอ่ยถึงสาเหตุที่เรียกพิศพราวมาหา

“นี่ขนม น้องเมฆเอามาฝาก” พิมฐาเอ่ยเปิดทางแล้วส่งสายตาให้เมฆานรีพูดต่อ

“เอ่อ...เมฆรบกวนพี่เลขาฯ คนสวยช่วยเอาให้ท่านทานด้วยนะคะ เมฆเอามาให้เลือกสองรส ซ็อกโกแลตกับชาเขียว เพราะรู้ว่าท่านไม่ชอบทานของหวานๆ” หญิงสาวยิ้มแย้มแล้วเอ่ยอย่างอ่อนน้อม

“ขอโทษนะคะที่รบกวน คือไม่ว่าท่านจะเลือกรสไหน อีกรสก็ขออนุญาตยกให้คุณพิศพราวคะ และฝากแบ่งให้คนขับรถที่ท่านสนิทด้วยนะคะ”

“อย่าเรียกคุณอะไรเลย เรียกพี่พิศก็ได้จ๊ะ” เลขาฯ สาวบอกเมื่อเห็นว่าการพูดคุยนัยห่างเหินทำให้เมฆานรีเกร็งแปลกๆ

“คะพี่พิศ อย่าลืมบอกท่านด้วยนะคะ ว่าวันนี้เมฆมาแล้ว แต่ต้องรีบไปสอบช่วงบ่ายจริงๆ เย็นเลยมานั่งรอไม่ได้” หญิงสาวว่าด้วยสีหน้าสด เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้ารับ เธอก็รีบยกมือไหว้ขอบคุณ ก่อนจะลาผู้ใหญ่ทุกคน แล้วรีบมองนาฬิกา นักศึกษาสาวพุ่งตัวไปที่ประตูโรงแรม

แล้วเบรคตัวเองเหมือนนึกบางอย่างได้ จึงค่อยๆ เดินออกไปอย่างเป็นผู้
เป็นคน

ทันทีที่พ้นประตู เธอก็มั่นใจว่าเห็นรถของประธานหนุ่มกำลัง
เคลื่อนเข้ามา แต่เธอไม่มีเวลาที่จะอยู่รอเจอเขาหรือให้เขาเห็นหน้า เพราะ
ตอนนี้เธอเรียกพี่มอไซค์วินและซึ่งออกไป ไม่อย่างนั้นก็มีเข้าสอบสาย
แน่ๆ

ในขณะที่เดียวกัน ชายหนุ่มก็หันไปเห็นหญิงสาวในชุดนักศึกษา
เขาไม่แน่ใจว่าใช่คนที่คิดหรือเปล่า เพราะเด็กคนนั้นมักจะมาที่โรงแรม
ช่วงเย็น เมื่อรถยนต์จอดสนิท เขาก็ลงจากรถแล้วเดินเข้าไปในโรงแรม
ทันที

“นารักจังเลยเนอะ” พิศพราวเอ่ยแล้วหันมาทางเพื่อนสนิท

“ใช่ นารักมาก นิสัยก็ดี พุดก็เพราะ มีมารยาท ไหว้ตั้งแต่ท่าน
ประธานยันแม่บ้าน ลุง ปรก. นี่ถ้าอายุมากกว่านี้สักสิบปีนะ ฉันจะยุให้
พี่ชายฉันขอแต่งงานไปแล้ว” พิศพราวพูดอย่างเสียดาย

“ทำอย่างกับจะแต่งไม่ได้ ไม่ได้เด็กขนาดนั้นชะหน่อย ขึ้นอยู่กับ
ว่าท่านประธานของเราพอใจในตัวแม่หนูคนไหน่ไหน่ต่างหาก” คนเป็น
เลขาฯ ว่า ก่อนจะรวบถุงใส่เค้กไว้กับมือ

“ใช่ พี่ชายฉันตั้งแต่เล็กกับยายนั้นก็แทบจะไร้หัวใจ คงสาวเป็น
ว่าเล่น ไม่เคยถูกใจใครสักคนเลย เพิ่งมาถูกใจที่พี่น้องบ้านทองวังจะเนี่ย
ละ คนพี่ก็อยากแต่งงานด้วย ส่วนคนน้องก็...ไม่รู้เจ้าตัวเขาจะรู้ไหมว่า
ยิ้มหวานทุกครั้งทีเห็นหน้า” พิศพราวลดเสียงลงเพื่อคุยกันเพียงสองคน
เท่านั้น

พิศพราวพยักหน้าเข้าใจ

“ตายแล้วท่านประธาน ฉันไปก่อนนะ!” ว่าแล้ว สายตาก็ไปสะกด
กับคนเป็นเจ้านายทำให้วังแตก ต่างคนต่างไปทำงานของตนทันที

3

เหตุผลที่ใจอ่อน

ท่านประธานหนุ่มนั่งมองลอดแว่นดูสาว ๆ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่ยืนมองมาทางเขาแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างไม่เคยเป็น จนเขาสงสัยระคนรำคาญใจ แต่จะให้เดินเข้าไปถามตรงๆ ก็ไม่ใช่มาดของเขา สิ่งที่เขาทำได้ คือการตีหน้าเข้มปรามพนักงานของตัวเอง จากนั้นรีบหันมาเซ็นเอกสารตรงหน้าแล้วเดินขึ้นลิฟต์สำหรับผู้บริหารไป

จริงๆ เขาก็รู้สึกแปลกๆ ตั้งแต่เดินเข้ามาในโรงแรมตอนเช้าแล้ว เขามั่นใจว่าเห็นหลังโง่ๆ ของเลขาฯ สาวที่เพิ่งปลีกตัวออกไปจากลูกพี่ลูกน้องเขาที่ยิ้มหวานให้ก่อนเดินเข้าไปทำงานของตัวเอง ยังไม่นับรวมตอนที่ยังที่เขาเดินลงมาพบลูกค้ำแล้วจะไปรับประทานอาหารที่ห้องอาหารของโรงแรม พนักงานประชาสัมพันธ์หันมายิ้มให้ก่อนหันไปแอบกระซิบบกระซิบกันเมื่อเขาเดินผ่านไป แม้อยากจะรู้ แต่พิธานก็เลือกที่จะไม่สนใจ

ทันทีที่เดินเข้ามาในห้องทำงาน เลขาฯ สาวก็รีบเดินตามเข้ามาพร้อมกับบวางเอกสารให้ที่โต๊ะ ก่อนจะสอบถามเรื่องอาหารว่างของบ่ายนี้

“ท่านประธานคะ วันนี้มีเค้กชาเขียวกับเค้กช็อกโกแลต ท่านประธานจะรับเค้กรสไหนดีคะ” หญิงสาวถามออกไปแม้ในใจจะรู้คำตอบดี

“เค้กเหรอ อยากกินอยู่พอดี รู้ใจผมจริง อืม ขอเค้กชาเขียวดีกว่า”

ชายหนุ่มส่งยิ้มอารมณ์ดีให้เลขาฯ สาวที่ยิ้มหวานรออยู่ก่อนแล้ว

“จ้ะ รอสักครู่ นะคะ เดี๋ยวพิศไปเอามาให้” หญิงสาวเดินจากไป ไม่นานก็กลับมาพร้อมกับขนมเค้กและกาแฟในมือ เลขาฯ สาวบรรจงวางแก้วกาแฟไว้ทางขวามือของนาย ก่อนจะตั้งใจวางขนมเค้กตรงหน้า เพื่อให้เขาได้ชิมรสเลย

“ลองทานดูนะคะ ว่าชอบรสนี้มั๊ย” หญิงสาวยิ้มหวานและยังคงยื่นรอคำตอบ

พิธานเห็นดังนั้นก็รีบหยิบซ้อนขึ้นมาและตักชิม ก่อนจะอมยิ้มกับรสชาติ

“อร่อยดีนะ ไปซื้อจากที่ไหนมา” ชายหนุ่มถามทันทีที่เคี้ยวหมด ก่อนจะขมวดคิ้วกับรอยยิ้มกริ่มของเลขาฯ สาว

“ไม่ทราบเหมือนกันคะ เพราะมีคนฝากไว้ให้คะ” หญิงสาวว่า ก่อนจะรีบพูดต่อพร้อมยิ้มตาหยี เมื่อคิ้วเจ้านายหนุ่มเริ่มติดกัน “คุณเมฆานรีนำมาฝากไว้เมื่อเช้าคะ”

เพียงแค่นี้ได้ยินชื่อ หัวใจของพิธานก็กระตุกแปลกๆ เขาหลับตามองเค้กสีชมพูเข้มที่เขาตักไป ก่อนอมยิ้มน้อยๆ ให้มัน และหุบยิ้มทันทีเมื่อนึกขึ้นได้ว่ามีคนตรงหน้าอยู่ในห้องด้วย ก่อนจะแก้มองกระแอมแล้วถามสิ่งที่เขาสงสัย

“เด็กคนนั้นมาที่นี้แต่เช้า เขามาทำอะไร” พิธานค่อนข้างมั่นใจว่าหญิงสาวตรงหน้าทราบเหตุผลของเด็กคนนั้น

“น้องเมฆ เอ๊ย คุณเมฆานรีตั้งใจนำเค้กมาฝากให้ ฝากแจ้งว่าวันนี้ตอนเย็นคงไม่ได้มานั่งรอพบ เนื่องจากบ่ายนี้มีสออบคงมาที่นี้ไม่ทันท่านประธานแน่ๆ ค่ะ” พิศพรราวแจ้งตามที่หญิงสาวฝากไว้

“อย่างนี้ท่านประธานก็ไม่ต้องรีบเคลียร์งานแล้วสิคะ” เลขาฯ สาวว่าพลางกลืนหัวเราะ

“ทำไม่ล่ะ” เขาตอบกลับพร้อมเลื่อนจานเค้กให้ไปไกลตัวก่อนคว้าเอกสารมาเซ็น

“ก็ไม่มีใครมานั่งรอใจคะ” คนเป็นเลขาฯ กล่าวยิ้มๆ ก่อนจะหุบยิ้มเมื่อเห็นแววตาดูๆ ของเจ้านาย

“ฉันพิศขอตัวก่อนดีกว่าคะ” หญิงสาวว่าจบก็รีบเดินออกไป แต่ก็ยังอดยิ้มกับรอยยิ้มที่เห็นบนหน้าเจ้านายหนุ่มเมื่อกี้ไม่ได้

ฝ่ายพิธานเมื่อเห็นว่าลูกน้องออกไปแล้วก็รีบหยิบเค้กที่เขาแกล้งดันออกไปไกลๆ ให้กลับมากินที่หน้าตัวเองอีกครั้ง และตักเข้าปากอีกคำ เขาอยากกินเค้กรสนี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว พยายามตามหาแบบที่ไม่หวาน เพราะส่วนใหญ่ที่ได้ลองรับประทาน เค้กชาเขียวจะออกไปทางรสหวาน ดังนั้นตอนที่ได้สัมผัสเค้กชิ้นนี้เข้าไปคำแรก บอกเลยว่าเขาชอบใจ

ที่สำคัญตัวเนื้อเค้กก็นุ่มอย่างที่ไม่เคยรับประทาน เมื่อได้ลิ้มลองเข้าไปอีกคำ คำต่อๆ ไปก็ทำตามเข้าไปในทันที จนกระทั่งไม่เหลือแม้แต่เศษขนมติดจาน ก่อนจะย้ายมือไปยกแก้วกาแฟดื่มอีกใหญ่แล้วทำงานต่อด้วยรอยยิ้มกว้างจนตัวเองยังรู้สึกได้ แต่ก็ไม่ได้คิดจะหุบลง

หากมีใครมาบอกว่าเด็กคนนี้ร้าย เขาก็จะช่วยสนับสนุนคำพูดนั้นทันที เพราะการกระทำทั้งหมดทำให้เขาแทบไม่อยากจะกรอแล้ว การกระทำที่เหมือนไม่มีอะไรของเธอซื้อใจเขาได้มากกว่าผู้หญิงคนอื่น

ทั้งใบหน้าอ่อนวัยที่ประดับด้วยรอยยิ้ม เสียงหวานๆ ยามเอ่ยชื่อเขาที่เกิดขึ้นแบบไม่ได้ปรุงแต่ง สีหน้าที่จริงจางเวลานั่งทำการบ้าน และล่าสุด ขนมเค้กแสนอร่อยที่มาพร้อมกันถึงสองรส และเป็นรสที่เขาชอบรับประทานเสียด้วย ถึงจะไม่แปลกที่เด็กคนนี้จะรู้ เพราะเขาเคยให้สัมภาษณ์ไว้ในนิตยสารเล่มหนึ่ง แต่แปลกตรงที่ว่า บทสัมภาษณ์นั้นก็นานมากจนไม่แน่ใจว่าตอนนั้นเธอเป็นสาวหรือยัง แล้วเธอไปหามันเจอได้อย่างไร

การกระทำทั้งหมดที่หญิงสาวทำไว้ส่งผลต่อจิตใจของชายหนุ่มอย่างเขาให้ต้องมานั่งใจหาย และต้องห่อเหี่ยวใจเพียงเพราะลงมาแล้วไม่ได้เห็นใบหน้าอ่อนๆ ของเธอ ทั้งๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วว่า เย็นนี้เธอไม่ได้มารอเช่นทุกวัน

พิธานั่งเหม่อลอยจนคมกฤตอดสงสัยไม่ได้ว่าเจ้านายของเขาเป็นอะไร จึงชวนคุยถึงสิ่งที่เขารับรู้มาในวันนี้

“เค้กที่ทานวันนี้อร่อยมากเลยนะครับ ดูเหมือนคุณเมฆานี่จะรู้ว่านายชอบเค้กชนิดนี้” ตอนแรกก็เหมือนว่านายของเขาจะไม่สนใจคำพูดที่เขาเอ่ย แต่ไม่นานก็ได้รับเสียงตอบกลับมา

“รู้ได้ไง” คนเป็นนายขมวดคิ้ว

คมกฤตจึงรีบตอบแล้วเสียวสันหลังแปลกๆ “เธอฝากคุณพิศแบ่งมาให้ผมด้วยครับ เมื่อบ่ายเลยได้ทาน”

“งั้นหรือ ได้กินกันทุกคนหรือ” คงไม่ใช่เขาคนเดียวที่ได้รับโอกาสสุดพิเศษนี้

“ครับ รมภ. กับแม่บ้านที่เคยช่วยเธอไว้ ฝ่ายประชาสัมพันธ์ คุณพิศ ผม และก๊นชายได้กินทั่ว” คนขับอธิบาย เหมือนเขาจะได้ยินเสียงฮึดฮัดจากคนข้างหลัง ก่อนจะรีบเอ่ยถึงประเด็นที่คนในโรงแรมพูดกัน

“แต่ได้ยินมาว่าคุณเมฆานี่จะรู้ใจนาย เพราะของนายพิศเขากว่าใคร เธอทราบหรือนายไม่ทานหวาน”

พูดออกไปก็อยากจะทำตาย ไม่น่าเปิดประเด็นนี้ให้งานเข้าตัวเลย ตอนนี้นายหน้าหงิกกว่าก่อนที่เขาจะพูดถึงเรื่องเค้กเสียอีก

คำพูดของคมกฤตอธิบายถึงสิ่งที่เขาได้เจอมาตลอดทั้งวันได้อย่างดี

“รู้ดีไปซะทุกอย่าง อยากจะรู้มากกว่าเงื่อนไขที่จะมาเสนอมันคืออะไร” ชายหนุ่มพูดตลอดไร้พิน แอบไม่พอใจที่เธอใช้เงินมากมายซื้อของมาแจกจ่ายคนอื่น ๆ ทั้งที่ครอบครัวมีปัญหา นี่ถ้าเป็นน้องเป็นนุ่จะจับตีให้กันลาย สุวานี่ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย

แต่สุดท้ายเขาก็คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากพ่นลมหายใจหนักๆ ระบายความไม่พอใจ และสั่งให้คนขับมุ่งหน้าไปอีกทางที่ไม่ใช่บ้านหรือคอนโดของเขา แต่เป็นคอนโดของคุณควงคนปัจจุบัน

“อ้าวน้องเมฆ” เจ้าของน้ำเสียงสดใสทักขึ้นหลังจากที่หญิงสาวในชุดนักศึกษา นั่งลงประจำตำแหน่งตนเองเช่นทุกวัน

“สวัสดิ์ค่ะพี่พิศ” เมฆานรีรีบวางหนังสือ ยกมือไหว้คนมาใหม่ทันที “วันนี้มากับนิยายหรือจ๊ะ” เลขาฯ สาวทักขึ้นเมื่อเห็นหนังสือที่เมฆานรีวางลง

“เครียดมาหลายวัน วันนี้ขอผ่อนคลายเป็นค่ะ” หญิงสาวยิ้มจนนัยน์ตาสดใส ทำให้คนที่เห็นยิ้มตามไปด้วย

“อ้อ แค่นี้ก็อ้วน อร่อยจังเลยจ๊ะ ขอขอบคุณมาก นี่ท่านประธานทานแล้วก็ขอเอากลับไปหมดเลย เห็นท่านว่าอร่อยไม่หวาน ท่านชอบ” เลขาฯ สาวตั้งใจพูดถึงขนมที่ได้รับประทานเมื่อวาน และก็ยังต้องการให้กำลังใจเด็กน้อยที่อดทนมานั่งเฝ้าท่านประธานของเธอด้วย

“จริงหรือคะ ดีใจจังค่ะ คิดว่าจะชอบหวานกว่านี้เสียอีก” คนในชุดนักศึกษายิ้มอย่างดีใจ

“จ้ะพี่ไปก่อนนะ แวะมาบอก เอ๊ย! แวะมาขอบคุณก่อนนะจ๊ะ” เลขาฯ สาวเดินกลับเข้าไปในลิฟต์เพื่อขึ้นไปทำงานต่อ

เมฆานรีหันไปอ่านหนังสือต่อ และยังคงเป็นเหมือนเช่นทุกวันนี้คือเธอยังคงทำโน่นทำนี่รอชายหนุ่มเจ้าของโรงแรมจนกระทั่งท้องฟ้าไล่สีจากน้ำเงินอ่อนเป็นน้ำเงินเข้มแล้วกลายเป็นความมืดในที่สุด ไม่นานเสียงลิฟต์โดยสารสำหรับผู้บริหารก็ดังขึ้น มันเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นสำหรับเธอไม่ว่าจะเป็นครั้งไหน หรือวันไหน ทั้งที่เป็นเรื่องปกติของใครหลายคน

ทันทีที่พิธานก้าวออกมาจากลิฟต์ คนในชุดนักศึกษาที่มารอเขา รีบลุกขึ้นยืนเต็มตัว เตรียมจะพุ่งตัวมาที่เขา วันนี้เธอมีเพียงหนังสือและกระเป๋าเท่านั้น เรียกได้ว่าสะดวกและคล่องตัวมาก แต่เมื่อเห็นใครอีกคนเดินตามเขาออกมาจากลิฟต์ เมฆานรีถึงกับชะงัก จำได้ว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นนักธุรกิจสาวสวยและเก่งชื่อ ล้อมเพชร เคยได้ยินมาว่ามีความสง่าและเหมาะสมกับชายหนุ่มคนนี้มาก แต่ก็ยังไม่เคยเห็นทั้งสองอยู่ด้วยกันกระทั่งวันนี้ และเธอก็เป็นคนหนึ่งが見ด้วยจริงๆ ว่า ชายหนุ่มหญิง

สาวคู่นี้เหมาะสมกันมาก

‘แต่เดี๋ยวจั้ววันนี้เราก็จอดอีกแล้วละสิ’

สีหน้านิ่งอึ้งของเมฆานรีที่เปลี่ยนเป็นผิดหวังและมีความเคร่ง-
เครียดชัดเจนจนคนที่เดินเคียงกับนักธุรกิจสาวสวยถึงกับอึ้งมึนตาเป็น
ประกาย แน่นนอน ไม่มีทางที่หญิงสาวจะเห็น เพราะเธอมัวแต่ก้มหน้ามอง
พื้น ไม่รู้ทำไมเขาถึงซ้ำชั้นระคนเอ็นดู อาจเพราะเป็นครั้งแรกในรอบ
หนึ่งเดือนที่เจอกันแล้วเธอทำหน้าที่ทั้งที่เธอมักจะยิ้มหวานสดใส
ให้เขาเสมอ แม้เขาจะทำเป็นไม่เห็น

พิณารู้สึกใจอ่อน อยากให้เธอมาคุยกับเขาในตอนนี ถ้าไม่ติดเรื่อง
ธุรกิจที่คุยติดพันกับคนข้างๆ เขาคงเข้าไปนั่งคุยกับเธอเป็นที่เรียบร้อย
แล้ว

เวลาหนึ่งสัปดาห์ในเดือนที่สองสูญเปล่าไปโดยใช่เหตุ

ทั้งที่เธอมานั่งรอเขาจนดึกทุกวัน แต่กลับไม่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้เขา
เลย เพราะเขาต้องประชุมดึก หรือไม่ก็ต้องออกไปกับลูกค้า แต่เมฆานรี
ก็ไม่ยอมแพ้ แม้จะเริ่มเคร่งเครียด เพราะพ่อเริ่มรุกรนภาพราวอย่างหนัก
ว่าเมื่อไรจะให้คำตอบ หรือจะรอให้บริษัทมีปัญหาจนสายเกินแก้ ระยะเวลา
ต่อรองที่น้อยลง งานแต่งงานที่ใกล้เข้ามา ความกดดันเพราะคำ
สัญญาที่ให้ไว้กับพี่สาวและว่าที่พี่เขย เธอกดดันจนอาจารย์ที่ปรึกษา
สังเกตเห็น จึงเรียกเข้าไปคุย ทำให้วันนี้เธอไม่สามารถเข้าไปพบประธาน
หนุ่มอีกจนได้

ก็ไม่รู้ว่าเป็นโชคหรือไม่ ที่เธอได้มาเห็นรถคันใหญ่สีดำคันตาตรง
หน้าคณะ หญิงสาวเดินตรงไปยังรถคันดังกล่าว ก่อนจะก้มๆ เงยๆ ดู
ป้ายทะเบียนรถที่หญิงสาวจำกันได้แม่นยำ และคำตอบที่ยืนยันความสงสัย
ของเธอคือ...

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” เสียงทักทายของชายหนุ่มที่ไม่คุ้นหูดังขึ้น
จากข้างหลัง ทำให้หญิงสาวหันไปมองทันที

“สวัสดิ์คะคุณคมกฤต” หญิงสาวยิ้มหวานให้ชายหนุ่มที่ทำหน้า
ครุ่นคิดก่อนทำตาโตราวกับคิดคำตอบได้ แล้วโค้งตัวให้เธอน้อยๆ

“คุณเมฆานรีมาทำอะไรที่นี่ครับ”

“เรียกเมฆเฉยๆ ก็ได้คะ เมฆเรียนที่นี่นะคะ นี่คุณคมกฤตมาทำ
อะไรที่นี่คะ” คนในชุดนักศึกษาถามอย่างสงสัย

“นายมาพบรุ่นพี่ที่เป็นอาจารย์ที่นี่ครับ” คมกฤตตอบพร้อมรอยยิ้ม
เขาดีใจที่มาเจอหญิงสาวที่นี่ เมื่อนายของเขาจะยอมใจอ่อนคุยกับเธอ

“คุณจะรอพบท่านมั๊ยครับ” คมกฤตชี้ทางให้หญิงสาว ก่อนจะ
ขมวดคิ้วเมื่อเห็นคนตรงหน้าสายหน้า

“ไม่ดีกว่าคะ วันนี้เย็นมากแล้ว ถ้าออกจากที่นี่ช้ากว่านี้คงถึงบ้าน
ดึก นายของคุณเองอยู่นอกพื้นที่ด้วย เขาเป็นว่าเมฆฝากอันนี้ให้ท่าน
หน่อยละกันนะคะ” เมฆานรีหยิบถุงที่บรรจุบางอย่างออกจากถุงกระดาษ
ใบใหญ่ข้างตัว ก่อนจะส่งให้คนขับหนุ่ม

“เค้กมูสชาเขียวคะ ฝากให้นายคุณด้วย และนี่เค้กชาไทยของคุณ
คมกฤต สูตรใหม่อยากให้ลองทาน อ้อ เค้กชาไทย อย่าพลาดให้ท่าน
ทานนะคะ มันเหมาะกับคนธรรมดาอย่างเราๆ ท่านคงไม่ชอบเพราะมัน
หวาน ต้องรอปรับสูตรก่อน ยังไงฝากด้วยนะคะ เมฆขอตัวก่อนคะ” หญิง
สาวยกมือไหว้แล้วเดินจากไป

ทันทีที่เธอหันหลังให้คมกฤตที่พยักหน้ารับคำ พิธานก็เดินออกมา
จากตึกคณะ เขามองตามสายตาของคมกฤตไปยังหญิงสาวในชุด
นักศึกษา ก่อนจะหันมามองคมกฤตแล้วสังเกตที่มือของลูกน้อง

“อะไรนะ” เจ้านายหนุ่มทักขึ้นทันทีที่เข้ามาใกล้ลูกน้อง

“อ้าวนาย ไร่ ไม่ทันแล้ว” คมกฤตว่าอย่างเสียดาย ก่อนจะชี้ไปที่
หญิงสาวในชุดนักศึกษาที่เพิ่งนั่งซ้อนมอเตอร์ไซค์วินออกไป ถ้าเพียงเธอ
อดทนรอเหมือนทุกวัน เธอคงได้พบนายของเขาแล้ว

“คุณเมฆานรีเธอเพิ่งไปเมื่อกี่นี่เอง” คมกฤตบอก

“นายไม่ได้บอกหรือว่าฉันอยู่ที่นี้” พิธานถาม

“บอกแล้วครับ แต่เธอบอกว่าถ้าออกซักร้านนี้คงถึงบ้านดีก เลยก
ฝากให้ผมเอาเค้กให้นายครับ” คมกฤตเลือกที่จะยื่นเค้กซาเขียวให้แก่
เจ้านายหนุ่มเท่านั้น

“แล้วนั้น...” พิธานชี้เค้กถืองในมือลูกน้อง

“อันนี้เค้กซาไทยของผมครับ” คมกฤตตอบอย่างงงๆ

คนเป็นนายฟังแล้วก็ดูจะไม่พอใจ ทั้งยังหมายจะคว้าไปอีกถูง แต่
คมกฤตดึงมือกลับเสียก่อน

“เธอสั่งว่าห้ามเอาเค้กซาไทยให้นายทานครับ มั่นหวาน” คมกฤต
ตอบพร้อมเดินไปเปิดประตูให้คนเป็นนาย

พิธานไม่รอช้า เขาเดินขึ้นไปนั่งรถและไม่คิดยื้อแย่งเค้กชิ้นนั้นจาก
คมกฤตอีก เพราะประโยชน์ของคนขับนั้นบอกถึงอะไรหลายอย่างที่เธอ
ทำให้เขา นั่นคือความเอาใจใส่ว่าเขาชอบอะไรเหมือนรู้ใจเขา

รถหรูเคลือบออกไปยังหน้ามหาวิทยาลัยที่คลาคล่ำด้วยผู้คน และ
สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาหันไปสนใจคนพวกนั้น คือหญิงสาวที่อีกไม่กี่ก้าวก็จะ
เดินถึงป้ายรถเมล์ แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากมองเธอจากในรถ
ก่อนจะนึกถึงคำพูดของรุ่นพี่ที่เป็นอาจารย์ที่เขาเพิ่งไปพบ

‘มาด้วยตัวเองอีกแล้ว’ คนเป็นรุ่นพี่ทักขึ้น

พิธานยกมือไหว้ด้วยความเคารพ แล้วพูดอย่างสุภาพและ
อ่อนน้อม

‘ครับ มารับเอกสาร แล้วก็ตั้งใจมาเยี่ยมพี่ด้วย’

‘ขอบใจจะ อะ ลองเอาไปตรวจดูว่าคนไหนมีแววบ้าง กองนี้
ฝึกงาน ส่วนกองนี้สมัครงานจะ’ คนเป็นอาจารย์ว่าอย่างสุภาพ ก่อนจะ
พูดบางอย่างที่ทำให้คนฟังสนใจ

‘นี่ เมื่อกี้พี่เพิ่งคุยกับนักศึกษาคนหนึ่ง แกเป็นเด็กน่ารัก เรียนดี
แกมยังเก่งมากด้วย เสียตาย พ่อแม่เขาเปิดบริษัททัวร์ของตัวเอง ไม่อย่าง
นั้นพี่จะส่งไปให้ทำงานที่โรงแรมของคุณพิธานแล้ว’ เธอยังกล่าวต่อเมื่อ
เห็นว่าคนฟังยังรับฟัง

‘แต่ช่วงนี้ได้ข่าวว่าบริษัทที่บ้านมีปัญหา หน้าเครียดมาเรียนจนพี่ต้องเรียกมาคุย กลัวเกรดตกจะตก แต่พี่ว่าคุณพิธานน่าจะรู้จักบ้านนี้ นะคะ นามสกุลท่องวัจนะคะ แก่ชื่อเมฆานรี’

‘เมฆานรีหรือครับ’

‘คะ เมฆานรี ท่องวัจนะ พี่พูดตรงๆ นะคะ ห่วงอนาคตแก บอกรให้ไปทำงานที่อื่นก่อนก็ไม่ได้ จะช่วยที่บ้านอย่างเดียว นี่ก็เห็นว่าเลิกเรียนก็รีบกลับ ไม่รู้ว่ารีบไปช่วยที่บ้านหรือเปล่า’ คนเป็นอาจารย์คาดเดาไปต่างๆ นานา แต่คนที่รู้ดีว่าหญิงสาวไปทำอะไรนั่นคือเขา แล้วเธอก็พูดประโยคที่ทำให้เขานิ่งไปว่า

‘ถ้าบริษัทนั้นล้มจริงๆ พี่ก็อยากให้คุณพิธานช่วยแกหน่อย’

‘เอาเป็นว่า ผมขอประวัติเธอไว้ด้วยเลยนะครับ พี่มีหรือเปล่า ผมจะได้เก็บไว้เผื่อเธออยากให้ผมช่วย’ พิธานเร่งตอบ ก่อนจะได้รับเอกสารของเด็กคนนั้นมาไว้ในมือ

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่รุ่นพี่ที่เขาสนิทด้วยคนนี้จะเอ่ยปากชมนักศึกษาคนไหน ถ้าไม่ดีจริง ดังนั้นการการันตีจึงเชื่อถือได้มาก และเขาก็ตัดสินใจแล้วว่า ฟรุ้งนี่เขาจะให้เด็กคนนั้นเข้าไปพบกับเขา เพื่อฟังข้อเสนอที่เธอตั้งใจจะมายื่น เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่า เด็กคนนี้มีคุณสมบัติที่เขามองหา นั่นคือความอดทน

ไม่ใช่ความอดทนที่นั่งรอสบายๆ อยู่ที่โรงแรม แต่เป็นความอดทนตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนกว่าๆ ที่เขาเพิ่งได้เห็นวันนี้ว่า เธอต้องอดทนในการเดินทางมากเพียงไร ระยะทางจากมหา’ลัยไปหาเขาที่โรงแรมไม่ใช่ใกล้ๆ สำหรับการนั่งรถเมล์ แล้วไหนจะต้องนั่งรถเมล์จากโรงแรมกลับบ้านเธอก็ที่ลำค้ำยุไปกว่านั้น สิ่งที่เธอลงทุนทำไปทั้งหมด ไม่ใช่เพื่อให้เขาหันมาสนใจเธอ แต่เธอทำลงไปทั้งหมดก็เพื่อครอบครัวที่เธอรัก

พิธานยอมแพ้ความอดทน ความมั่นคงของเธอแล้ว แม้จะยังเรียนไม่จบ แต่กลับมีความคิดที่ดีอย่างน่าแปลกใจ

“ฟรุ้งนี่ฉันจะรอคุยกับเธอนะ เมฆานรี”

ประธานหนุ่มเอย่กับตัวเอง พร้อมส่งยิ้มให้เค้กกล่งนั้น เขาอยาก
รู้จักเธอมากกว่านี้ ไม่ว่าจะสถานะไหนก็ตาม เขาอยากรู้ความคิดและ
จิตใจของเด็กคนนี้ด้วยตัวเองให้มากกว่าที่ได้ยินจากคนอื่น

หลายวันมานี้พิธานรอโทรศัพท์จากฝ่ายประชาสัมพันธ์เพื่อ
เป็นสัญญาณว่า คนที่เขารอคอยมาถึงแล้ว แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มี
เคลื่อนไหวใดๆ จนเขาต้องโทร. ลงไปเอง เป็นแบบนี้มาเป็นสัปดาห์แล้ว
ตั้งแต่วันที่เขาคัดสินใจว่า จะให้เด็กคนนั้นเข้าพบ เข้าวันถัดมาเขาก็ส่ง
ฝ่ายประชาสัมพันธ์ทันทีว่า เมื่อไรที่เด็กคนนั้นมาให้โทร. ขึ้นมาบอกเขา
แล้วเขาจะลงไปรับเธอด้วยตัวเอง

“พึม เด็กคนนั้นมาหรือยัง” พิธานโทร. ลงมาถามเป็นครั้งที่สิบ
ของวันแล้ว แต่ก็ยังคงได้รับคำตอบเดิม

“ยังไม่มาเลยคะ” หญิงสาวตอบกลับ วันนี้เธอได้รับโทรศัพท์จาก
พี่ชายของเธอบ่อยไม่แพ้ตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา

“งั้นหรือ ถ้ามาแล้วโทร. บอกพี่โดยตรงนะ” เขาย้ำกับลูกพี่ลูกน้อง
ก่อนจะพ่นลมหายใจหนักๆ หลังจากที่ว่างสายลง

ในหัวของเขาตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา มีแต่เรื่องของเด็กคนนั้น เป็น
ห่วงสารพัดว่าจะประสบอุบัติเหตุ หรือลักพาตัว หรือโดนทำร้าย และอีก
มากมาย เพราะตลอดเดือนกว่าๆ ที่ผ่านมาเธอแทบจะมาหาเขาทุกวัน
จนเป็นความเคยชิน ปกติจะต้องมานั่งเฝ้าตอนเย็น แต่ถ้าเย็นติดธุระ
ตอนเช้าก็จะฝากเรื่องไว้ที่ประชาสัมพันธ์หรือไม่ก็ รปภ. ที่เธอสนิทด้วย
ไม่เคยหายเข้ากลีบเมฆอย่างนี้ แต่เรื่องร้ายๆ ที่เขาคิดไว้มีอันต้องตัดไป
และเบาใจขึ้น เพราะเขาไม่ได้ยินข่าวร้ายที่มีชื่อเธอ และคนของบ้าน
ทองวัจนะก็ยังออกงานกันเป็นเรื่องปกติ

ตอนนี้เรื่องที่มาเป็นอันดับหนึ่งคงจะเป็น ‘เธอถอดใจแล้ว’ เมื่อคิด
มาถึงตรงนี้เขาก็เริ่มหน้าถอดสี แม้เขาจะพยายามพิสูจน์ในความคิด
ของเธอ แต่ก็เชื่อว่าเขาจะใจแข็งไม่ให้เข้าพบ เพราะอย่างที่รู้ เขาเองก็

อยากที่จะพูดคุย อยากที่จะรู้จักเธอ มากกว่าแอบมองเธออย่างที่ผ่านมา
“พิม มาหรือยัง” ชายหนุ่มโทร. ลงไปถามอีกครั้ง ทั้งที่เวลาเพิ่ง
ผ่านไปเพียงห้านาที

“ยังไม่มาค่ะ พี่พีท ถ้าน้องเมฆมาแล้ว พิมจะโทร. ไปบอกนะคะ
แต่ถ้ายังไม่โทร. คือยังไม่มา” พิมฐาตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งดุกึ่งปราม ตอนนี้
ไม่มีพนักงานคนไหนกลักรับโทรศัพท์ เพราะกลัวว่าจะเป็นการประจาน
ใหญ่โทร. มา

“ดูให้พี่ด้วยนะพิม นี่จะอาทิตย์หนึ่งแล้ว” ชายหนุ่มพูดขึ้นด้วย
น้ำเสียงเป็นห่วงจนคนเป็นน้องจับได้

“เข้าใจแล้วค่ะ คงไม่มีเรื่องอะไรหรอก โฟกัสที่งานนะคะ เดี่ยว
ทางนี้พิมจะดูให้” พิมฐาพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความเข้าใจ ก่อนจะ
วางโทรศัพท์ แล้วหันไปสั่งงานคนเป็นลูกน้อง

แน่นอนว่าหลังจากนั้นเขาก็จดจ่ออยู่กับงานตรงหน้า และได้แต่
หวังว่า หญิงสาวที่เขารออยู่จะปรากฏตัวต่อหน้าเขาอีกครั้ง ใครจะไปคิด
ว่าชายหนุ่มวัยสี่สิบสองปีจะมานั่งกระวนกระวายใจเพราะหญิงสาวที่
อายุเพียงสี่สิบสองปี โดยไม่เป็นอันทำอะไร คอยแต่จ้องนาฬิกาและ
โทรศัพท์ จนแล้วจนรอดก็อดต่อสายตรงจากโทรศัพท์ที่มีถือตัวเองไปยัง
เครื่องของลูกพี่ลูกน้องไม่ได้

“พิม...” ยังไม่ทันที่เขาจะเอ่ย ปลายสายก็ตอบว่า

“ยังไม่มา ยังไม่เห็นค่ะ” แม้เธอจะเข้าใจสิ่งที่พี่ชายเป็น แต่ก็อด
รำคาญและแหวะเล็กน้อยไม่ได้

“อย่าหาว่าพิมว่าเลยนะคะ ตอนเขามาเฝ้าก็ทำเป็นเล่นตัว แกล้ง
ทำเป็นไม่สนใจ แต่พอมาตอนนี้น้องเมฆอาจจะถอดใจไปแล้ว พี่พิมาน
กลับมาสนใจ ไม่คิดว่าสายไปหรือคะ” คนเป็นน้องพูดด้วยอาการหมั่นไส้
เธอเป็นอีกคนที่เห็นการกระทำของทั้งสองคนชัดเจน คนหนึ่งนั่งรอ อีกคน
ก็แกล้งให้รอ ถ้าเป็นเธอ เธอคงไม่ทนรอขนาดนี้หรอก

“นี่ พิมเป็นน้องพี่ ต้องเข้าข้างพี่สิ” ชายหนุ่มย่นอย่างหงุดหงิด

แต่ก็ไม่ได้ถือสา เข้าใจว่าคนเป็นน้องเองก็หมั่นใส่ในความวางมาดของเขาเหมือนกัน

“ก็ได้ ถ้ามาแล้วโทร. บอกพี่ด้วย” ชายหนุ่มว่าก่อนจะวางสายแล้วหันไปจัดการงานที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

พิธานใช้เวลาสองชั่วโมงเต็มในการจัดการงานที่เขาทำค้างไว้ตลอดสัปดาห์ เพราะมัวแต่คิดถึงเด็กคนนั้น แต่จนแล้วจนรอดงานที่ค้างก็หมดลงแล้ว เขาก็ยังไม่ได้รับโทรศัพท์จากพิมฐา หรือแผนกประชาสัมพันธ์ของโรงแรม เมื่อลองมองนาฬิกาก็พบว่าเด็กเกินกว่าที่เด็กคนนั้นจะมาหาเขาได้ เขาจึงทำได้เพียงโทร. ลงไปเช็กเพื่อความแน่ใจอีกครั้งที่แผนกประชาสัมพันธ์และคำตอบที่ได้รับคือ...

“ยังไม่มาค่ะ และคงไม่มาแล้วละคะวันนี้ มันตึกแล้ว” พิมฐาตอบด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน ก่อนจะได้รับคำตอบกลับเป็นเพียงคำว่า อืม ก่อนสายจะตัดไป ทำให้คนที่ยกหูโทรศัพท์ค้างไว้ถึงกับพ่นลมหายใจตาม

พิมฐาวางโทรศัพท์ลงก่อนจะหันไปคุยกับลูกน้อง แล้วต้องหันไปมองประตูโรงแรมทันที เพราะตรงนั้นเธอเห็นหญิงสาวในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงขาสั้นวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในโรงแรมด้วยสีหน้าบ่นยากที่พิมฐาจำได้แม่นยำ

“น้องเมซ!!”

4

หนทางสู่ข้อเสนอ

เมฆานรีต้องใช้พลังมหาศาลเพื่อพาตัวเองมาให้ถึงโรงแรม แม้จะเข้ามาในบริเวณโรงแรมแล้ว เธอก็ยังไม่วางใจ ตอนนี้อยู่สาวใช้พลังเสือกสุดท้ายพุ่งไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ที่เธอเห็นแล้วว่า มีคนที่ช่วยเธอได้ยืนอยู่

“น้องเมฆ!!” พิมฐาทักขึ้นอย่างตกใจ ทั้งยังเป็นห่วงสวัสดิภาพหญิงสาวตรงหน้า ยิ่งเธอหายใจแรงขนาดนั้น คนสูงวัยกว่ายิ่งเป็นห่วง

“พี่พิมช่วยเมฆด้วยนะคะ วันนี้เมฆต้องพบคุณพิธานให้ได้!”

แววตาและน้ำเสียงร้อนรน รวมถึงพฤติกรรมแปลกๆ ของเมฆานรีที่หันรีหันขวางไปทางประตูโรงแรมทำให้พิมฐาตกใจ และหากเกิดปัญหาจริง คนเดียวที่จะช่วยเด็กคนนี้ให้พ้นภัยได้ คงมีแต่คนเป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอเท่านั้น

“พิศ พี่พิธานละ” พิมฐาต่อสายถึงคนหน้าห้องท่านประธานใหญ่ทันที ซึ่งคำตอบที่ได้รับก็ทำให้เธอหน้าเสีย แต่ก็ยังมีความหวัง

“ได้ๆ ขอคุณมาก” หัวหน้าประชาสัมพันธ์สาววางโทรศัพท์ แล้วหันมาทางเมฆานรีที่ยังคงหันรีหันขวางไปทางประตู

“คุณพิธานออกจากห้องมาแล้วค่ะ น่าจะกำลังลงมา ลิฟต์ตัวนั้นค่ะ” พิมฐาเอ่ย

ทั้งสองสาวหันหน้าไปทางลิฟต์ตัวในสุดซึ่งมีไว้สำหรับผู้บริหารเท่านั้น ตัวเลขบอกชั้นกำลังลดลงมาเรื่อยๆ

“ขอบคุณนะคะพี่พิม” เมฆานรีออกวิ่งไปยังประตูลิฟต์ ก่อนวิ่งย้อนกลับมาเหมือนนี่บางอย่างขึ้นได้

“ถ้ามีคนมาถามหาเมฆ ให้บอกว่าไม่เห็น ไม่เคยเจอนะคะ” หญิงสาวยกมือไหว้อีกครั้ง เมื่อเห็นคนตรงหน้าพยักหน้า พิมฐาไม่ได้ถามอะไรมากกว่านี้ แม้ใบหน้าและแววตาจะแสดงถึงความสงสัยและเป็นห่วงอย่างชัดเจน

เมฆานรีวิ่งตรงไปหยุดตรงลิฟต์ตัวดังกล่าวที่ใกล้จะมาถึงเต็มที แต่ในความรู้สึกของคนร้อนรนนั้น เวลากลับเนิ่นนาน ที่เธอทำได้ดีที่สุดตอนนี้คือ พยายามหันไปมองประตูโรงแรมเพื่อระวังตัวสลับกับประตูลิฟต์ที่ไม่ยอมเปิดออกเสียที เมื่อชายใส่ชุดสูทสีดำสองคนเดินเข้ามาในโรงแรม หญิงสาวถึงกับเบิกตากว้าง

เสียงลิฟต์เป็นเหมือนระฆังช่วยชีวิต มันบ่งบอกว่าลิฟต์เดินทางมาถึงชั้นนี้แล้ว ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ชายหนุ่มที่กำลังก้าวออกมาก็ผงะเล็กน้อย เมฆานรีคว้ามือเขาให้กลับเข้าไปในลิฟต์

ทันทีที่ประตูลิฟต์ปิดลง ก็มีชายสวมสูทเข้ามาถามหาเมฆานรีกับพิมฐาอย่างที่ยุติงสาวคาดการณ์ไว้จริงๆ

...

ในลิฟต์ไม่ได้ร้อนหรือน้ำอืดอัดเลย หากเธอไม่ได้วิ่งมาด้วยความเร็วและระยะไกลขนาดนั้น เมฆานรีหอบเอาอากาศเข้าปอดให้ได้มากที่สุด ก่อนจะค่อยๆ ทรวดตัวนั่งลง มือข้างหนึ่งยังคงจับมือของคนตัวใหญ่ที่อยู่ข้างๆ ไว้ เหนือเม็ดโตค่อยๆ ซึมตามใบหน้าและตามตัวดูราวกับหญิงสาวเพิ่งอาบน้ำใหม่ๆ

ชายหนุ่มที่อยู่ด้านข้างเห็นเธอทรุดตัวลง ก็เรียกด้วยน้ำเสียงห่วงใย “เมฆ เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

คำตอบที่ได้คือ หญิงสาวโบกไม้โบกมือเหนือหัว ชายหนุ่มสังเกต

เห็นเหงื่อตามใบหน้าเธอที่เยอะจนน่ากลัว เขาก็รีบดึงผ้าเช็ดหน้าที่มีมักจะพกติดตัวออกมาส่งให้

“เช็ดเหงื่อเสียก่อน” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่หญิงสาวทำเพียงเงยหน้าเล็กน้อย ก่อนจะส่ายหน้าทิ้งที่ยังหอบ

เมื่อเห็นว่าเธอไม่ยอมรับ เขาก็นั่งยองๆ ก่อนจะใช้ผ้าเช็ดหน้าในมือซับเหงื่อให้ ทีแรกเธอผละออก แต่ด้วยสายตาดูๆ อีกทั้งมือของเขาที่ย้ายไปเกาะกุมต้นแขนของเธอและกระชับแน่นก่อนดึงเธอเข้ามาใกล้ๆ ชายหนุ่มจึงเช็ดเหงื่อได้อย่างที่ต้องการ แม้เธอจะยังตื่นๆ แต่ด้วยหอบอยู่ทำให้เธอไม่มีแรงพอที่จะขยับตัวออกห่างเขา

ทันทีที่ลิปส์ขึ้นมาถึงชั้นผู้บริหาร ประธานใหญ่ก็ดึงมือเมฆานารีให้ลุกขึ้นยืน ก่อนจะจูงมือเธอตรงไปยังห้องทำงานของเขา ระหว่างทางชายหนุ่มได้รับโทรศัพท์จากพิมสุรา แจ้งเรื่องชายชุดดำที่มาถามหาเมฆานารี ทำให้พิธานรู้แล้วว่าหญิงสาวเป็นแบบนี้เพราะอะไร ตอนนี้ชายชุดดำสองคนนั้นยังปักหลักอยู่ที่หน้าโรงแรม และที่พิมสุราโทร. มาแจ้งก็เพื่อให้ชายหนุ่มช่วยดูแลหญิงสาวที่อยู่กับเขาตอนนี้ด้วย และประธานหนุ่มก็รับปาก

เมฆานารีถูกพิธานจับจูงไปยังทางที่ชายหนุ่มต้องการ ระหว่างทางก็ผ่านโต๊ะทำงานของเลขาฯ สาวที่เมฆานารีรู้จักดี พิธานสั่งให้พิศพราวเอาน้ำเย็นและผ้าเย็นมาให้เมฆานารี ก่อนจะกึ่งลากกึ่งจูงหญิงสาวเข้าห้องทำงานไป ตอนนี้เมฆานารีไม่มีสติมากพอจะสังเกตการตกแต่งรอบตัวลำพังแค่เธอเพียงตัวเองไม่ให้หลุดลงตรงนี้ยังลำบากเลย

ทันทีที่พ้นประตูเข้าไป พิธานก็พาเธอไปนั่งที่โซฟาปรับแขก ชายหนุ่มนั่งลงข้างๆ มือบางยังคงถูกฝ่ามือหนาเกาะกุม จนกระทั่งมีคนเข้ามาใหม่พร้อมทั้งน้ำและผ้าเย็น ชายหนุ่มรีบปล่อยมือเธอแล้วรับแก้วน้ำที่เลขาฯ นำมาให้เมฆานารีที่นั่งหอบอยู่

“ดื่มน้ำเสียก่อน เผื่อจะเย็นลง” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงนุ่มทำให้หญิงสาวค่อยๆ ลืมตา ก่อนจะยื่นมือที่ยังคงสั่นเทารับน้ำแก้วนั้น ค่อยๆ ยกขึ้นดื่มจนหมดแก้ว

เมฆานรีถอนหายใจเอือกใหญ่ ก่อนจะส่งสายตาไปยังพิศพราวที่ยังคงยืนดูเธอด้วยความเป็นห่วง

“พีพิศคะ เมฆขออีกได้มั้ยคะ” เมฆานรีเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าจนคนฟังอดสงสารไม่ได้

พิศพราวรีบหมุนตัวออกไปจากห้องอีกครั้ง ในขณะที่เมฆานรีหยิบผ้าเย็นมาโปะหน้าไว้แล้วหลับตาลง เอนตัวอิงพนักโซฟา

ทุกอย่างอยู่ในความเงียบสงบ แต่ไม่ได้น่าอึดอัดมากนักสำหรับคนที่เพิ่งเจอกันอีกครั้ง พิธานยังนั่งมองหญิงสาวที่วันนี้มาในชุดแปลกตา แต่ก็เหมาะสมกับวัยของเธอ เขามองหญิงสาวที่เอนหลังพิงโซฟา เธอหอบน้ำอ้อยลงและเหงื่อก็ลดลง จนเขาลอบถอนหายใจอย่างฝอจนคล้ายกว่าครั้งแรกที่เจอกันตรงหน้าลิฟต์

ไม่นานพิศพราวก็เดินเข้ามาพร้อมน้ำอีกหนึ่งแก้วและขวดน้ำอีกหนึ่งขวด ก่อนวางให้ตรงหน้าเมฆานรี ทันทีที่ได้ยินเสียงถาดกระทบกับโต๊ะกระจก หญิงสาวก็ลืมตาโพล่ง หยิบผ้าเย็นออกจากหน้า แล้วคว้าน้ำแก้วใหม่จะกระดก แต่คนตัวใหญ่ที่นั่งข้างๆ ทาบมือบนหลังมือเธอพร้อมกับปรามว่า

“ค่อยๆ ดื่มน้ำก็ได้ เดี่ยวก็จุกหรือก”

หญิงสาวจึงเปลี่ยนเป็นค่อยๆ จิบน้ำแล้ววางแก้วลง ก่อนจะหันไปหาคนที่เอาน้ำมาให้ ซึ่งยังคงยืนดูด้วยความเป็นห่วง

“ขอบคุณที่พิศมากนะคะ เมฆมารบกวนอีกแล้ว” หญิงสาวยกมือไหว้ ส่งยิ้มที่พยายามจะสดใสให้เลขาฯ สาว และก็ได้รับคำตอบกลับมาอย่างใจดีเช่นทุกครั้ง

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ยินดี ถ้าน้องเมฆดีขึ้นแล้ว จ้มนเดี๋ยวพิศขอตัวนะคะ” หญิงสาวพูดอย่างอ่อนโยนให้คนอายุน้อยกว่า ก่อนหันไปเจอแวตวแปลกๆ ของชายหนุ่มซึ่งเป็นนาย จึงรีบขอตัว

ภายในห้องทำงานใหญ่ของท่านประธานเงียบลงอีกครั้งเมื่อกลับมาอยู่กันสองคน เมฆานรีสูดหายใจลึกๆ อีกครั้ง ก่อนจะหันไปหาชาย

หนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเธอ เมื่อเห็นว่าเขามองเธออยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวก็ทำได้เพียงยิ้มหวานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะพาตัวเองออกห่างจากเขาเล็กน้อย แล้วยกมือไหว้อย่างสุภาพ

“สวัสดิ์ค่ะ ได้คุยกันครั้งแรก ก็มีเหตุเลยนะค่ะ” หญิงสาวทักทายด้วยรอยยิ้มแห้งๆ ก่อนจะแนะนำตัว “เมฆานรี ทองวัจนะ ค่ะ...”

“มันเกิดอะไรขึ้น” ชายหนุ่มถามแทรกขึ้นด้วยเสียงเรียบนิ่งแต่ทรงพลังราวกับประกาศว่า ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ต้องตอบเขา พิธานสงสัยและเป็นห่วงเด็กคนนี้ไม่น้อย ไม่รู้ว่าที่บ้านเธอไปทำอะไรไว้ เธอถึงโดนชายชุดดำตามติดมาถึงถิ่นของเขา

เมฆานรีเงยบลงเพียงอึดใจ ก่อนเธอจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงและแววตาจริงจังจนคนมองรู้สึกได้

“หนูจะตอบคุณก็ต่อเมื่อคุณยอมรับในสิ่งที่หนูจะขอคุณสองข้อนี้” หญิงสาวเงยบลงเพื่อดูปฏิริยาของคนโตกว่า แม้เธอจะเป็นฝ่ายที่มาขอร้องเขา แต่ก็ต้องมั่นใจว่าเขาจะยอมรับข้อเสนอนี้

“เธอคิดว่าฉันอยากรู้เรื่องเธอขนาดนั้นหรือ แต่เอาเถอะ ถ้าฉันให้ได้ ฉันก็จะยอมรับ” ชายหนุ่มว่าเสียงเนิบ ก่อนจะกอดอกฟิงหนักไซฟา มองเธออย่างนึกขำ ทั้งๆ ที่เธอตั้งใจจะมายื่นข้อเสนอให้เขาแท้ๆ ยังคิดที่จะมาต่อรองกับเขานะอีก ประหลาดคนจริงๆ

“ได้ค่ะ ข้อแรกคือ หนูอยากให้คุณพิธานทราบ ว่า ตลอดหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมาหนูไม่ได้อยากจะผิดคำพูดกับคุณหรอกนะค่ะ เรื่องที่หนูสัญญาว่าจะมารอคคุณทุกวันจนกว่าคุณจะให้เข้าพบ แต่มันก็ดันเกิดเรื่องเสียก่อน” หญิงสาวยอมบอกข้อแรก ตอนแรกก็นึกใจเสียที่เขาไม่ยอมรับ แต่ก็ใจขึ้นขึ้นที่เขายอมฟังคำขอของเธอ

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเธอถึงอยากจะได้เรื่องที่เกิดขึ้นตลอดทั้งสัปดาห์ให้เขาฟัง อาจจะเป็นเพียงเพราะเธอกลัวว่าเขาจะเข้าใจผิด ว่าเธอเป็นคนไม่รักษาคำพูด แต่ก่อนจะเล่าเหตุผลให้เขาฟัง เธอก็เอ่ยข้อที่สอง โดยไม่รอให้เขาตอบรับหรือปฏิเสธ

“ส่วนคำขอข้อที่สอง หนูอยากขอให้คุณรับฟังข้อเสนอเรื่องแต่งงาน หนูจะไม่บังคับให้คุณยอมรับข้อเสนอนี้ แต่อยากจะทำเรื่องให้รับไว้พิจารณา อย่างน้อยๆ ก็เพื่อให้หนูมั่นใจว่าหนูทำทุกอย่างเต็มความสามารถแล้ว” หญิงสาวขอร้องด้วยสายตาแว่นแฉะ แม้จะหวั่นใจว่าคนตรงหน้าจะปฏิเสธ แต่เธอก็ขอเสี่ยงทำในสิ่งที่ทุกคนมองว่า เด็กอย่างเธอไม่ควรทำ

พิธานมองใบหน้าอ่อนวัยที่จริงจังและเคร่งเครียดของคนตรงหน้า มันทำให้เขารู้สึกว่าเธอไม่ใช่เด็กอย่างภายนอก หรืออย่างที่เธอควรจะเป็น แต่ราวกับนักธุรกิจที่เจรจาธุรกิจกันอยู่ จนเขาเผลอเผลอยกหน้าตอบรับออกไปราวต้องมนตร์ เพราะอยากจะทำข้อเสนอนี้ที่เด็กคนนี้จะมาเสนอเขาถึงที่คืออะไร จนเมื่อเห็นรอยยิ้มที่สดใสที่นั่นแหละ ชายหนุ่มถึงได้สติ

“แล้วตกลงจะบอกได้หรือยังว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมชายใส่สูทสองคนนั้นถึงตามเธอมา” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้ไม่ปิดบัง

“คือ พี่สองคนนั้นเขาเป็น...คนของคุณแม่ค่ะ” เมฆานรีสูดหายใจลึกๆ ก่อนจะตอบอ้อมแอ้มแล้วเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง

หลังจากเธอแยกกับคมกฤตตรงหน้าคณะ เธอก็รีบกลับบ้าน

เพื่อให้ทันเวลาเคอร์ฟิวของมารถา ใครจะไปคิดว่าจะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นระหว่างทางกลับบ้าน ทำให้เธอต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้น กว่าจะถึงบ้านก็ตึกมากจนเข้มนานาฬิกาล่วงเข้าวันใหม่แล้ว โชคดีที่รถเมล์ยอมมาส่งหน้าหมู่บ้าน ไม่อย่างนั้นเธอจะต้องปวดประสาทกับการหารถมาที่บ้านอีกแน่ๆ

เมฆานรีเดินตัวลีบๆ เข้าบ้าน แม้จะมั่นใจว่าคนในบ้านหลับกันหมดแล้ว แต่เพื่อความปลอดภัย เธอพยายามส่งเสียงดังให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ใครจะไปคาดคิดว่า ทันทีที่เธอเข้าสู่ตัวบ้าน ไฟห้องโถงของบ้านก็สว่างพื้! ที่สำคัญ คนที่เป็นใหญ่ที่สุดในบ้านและใหญ่กว่าประมุข

ของบ้านจะยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ จ้องมาที่เธออย่างเอาเป็นเอาตาย และพ่อ
ยังยืนอยู่ตรงสวิตช์ไฟ ทำสีหน้าและแววตาคาดโทษอย่างที่ไม่เคยเห็น
มาก่อน

“สวัสดิ์ค่ะแม่ สวัสดิ์ค่ะพ่อ ทำไรกันอยู่คะเนี่ย ทำไมยังไม่นอน”
เมฆานรียิ้มหวาน รีบเดินเลี่ยงๆ ไปทางบันได ตั้งใจจะทำไมไม่รู้ไม่ชี้ แต่
ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีเสียงคล้ายฟ้าผ่าลงกลางบ้าน

“นี่มันก๊โมงกี้ยามแล้ว!!!” คนเป็นแม่เสียงดังอย่างไม่พอใจ

นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่คนเป็นแม่อย่างเธอต้องมานั่งรอ นั่งเป็น
ห่วงลูกสาวคนเล็กที่เอาแต่กลับบ้านดึกตลอดเดือนกว่าๆ เธอทั้งบอกร ทั้ง
ดุ ชูก็แล้ว แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น มีแต่จะดึกขึ้นทุกวัน วันนี้เธอจะไม่ทนกับ
พฤติกรรมนี้อีกต่อไป

“แม่บอกแล้วไซ้มัย ว่าถ้ายังกลับดึกอยู่ แม่จะกักบริเวณ” คนเป็น
แม่ว่าอย่างเหลือรอด

คนเป็นลูกถึงกับหน้าซีด รีบเข้าไปออดอ้อน

“แม่จ๋า เมฆขอโทษ แต่วันนี้มันมีเหตุสุดวิสัยจริงๆ มันเกิดอุบัติเหตุ
นี่เมฆกลับมาจาก ม. ตั้งแต่ฟ้ายังไม่มืดเลย ไม่ได้แวะไปไหนเลยนะคะ”
แต่ครั้งนี้คงไม่ได้ผล เพราะแววตาแข็งกร้าวของผู้เป็นแม่ยังคงฉายชัดจน
เมฆานรีใจไม่ดี

“ถ้าจั้นเอาแบบนี้ แม่จะให้เมฆเอารถไปใช้ ไปกลับมหา’ลัย จะได้
ไม่ต้องรอรถเมล์จนดึก” คนเป็นแม่ว่าเสียงเรียบ แต่ไม่รู้ทำไม่ถึงเย็นจน
จับขั้วหัวใจคนฟังขนาดนี้

“แต่...เมฆจะต้องกลับบ้านทันทีที่ทำการกรรมที่มหา’ลัยเสร็จ แม่
จะให้ปีกับผลไปเป็นเพื่อน คอยรอรับส่งหนูดีมัยจ๊ะ”

ทันทีที่แม่พูดถึงชายสองคน พวกเขาก็มาแสดงตัวรับคำสั่งจาก
นายหญิงของบ้าน

หลังจากมองหน้าสองคนที่มาใหม่ เมฆานรีก็หันมาหาผู้เป็นแม่
รอยยิ้มพึมพำใจของแม่ที่เธอเคยหลงใหล วันนี้มันเย็นเยียบจนน่าหวุ่นใจ

ก่อนจะหน้าถอดสีเมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“และลูกจะต้องถูกกักบริเวณอยู่แต่ในห้อง และไม่ต้องคิดจะหนี เพราะแม่ให้พวกพี่ๆ เขาเฝ้าไว้แล้ว ทั้งหน้าห้องและนอกหน้าต่าง ในเมื่อแม่ขู่แล้วยังไม่ฟัง ก็ต้องเอาจริงแบบนี้แหละ” คนเป็นแม่ว่าจบก็ลุกขึ้นยืน เดินตรงไปยังบันไดพร้อมคนเป็นพ่อ

คนเป็นลูกก็เตรียมจะเดินเข้าไปหาผู้เป็นแม่ แต่โดนบีกับผลเข้ามาขวางไว้ก่อน

“เดี๋ยวคะแม่ แม่ทำแบบนี้ไม่ได้ นำ พี่ผล พี่ปี ถอย นานแค่นี้ แม่จะกักบริเวณหนูนานแค่นี้!” คนเป็นลูกส่งเสียง ก่อนจะช็อกกับคำพูดของแม่

“จนกว่าหนูจะเรียนจบ” คนเป็นแม่ส่งยิ้มพิชิตแล้วเดินขึ้นบ้าน หายลับไป ทั้งที่ลูกยังยืนอึ้งอยู่ชั้นล่าง

“เรียนจบ ไม่ได้นะ แม่ ทำแบบนั้นไม่ได้นะ!” เมฆานรีโอดครวญ

“พี่ปี พี่ผล ปล่อยเมฆ” หญิงสาวยังคงดิ้นรนจนกระทั่งได้ยินเสียงปิดประตูห้องของบุพการีทั้งสอง เธอจึงถูกปล่อยตัว และทิ้งตัวลงกับพื้นทันที

“ไอ๊ย แล้วจะทำไงละเนี่ย” หญิงสาวหันไปพาลใส่คนทั้งสองที่ยังอยู่กับเธอที่ชั้นล่าง “พี่สองคนไม่ไปนอนหรือไง มายืนเฝ้าเมฆทำไม”

“ผมสองคนนอนหน้าห้องคุณเมฆครับ” ชายหนุ่มบอก ก่อนทั้งปี และผลจะช่วยกันพยุงคนเป็นนายน้อยลุกขึ้น

“ไม่ต้องเลย เราเป็นศัตรูกัน จนกว่าเมฆจะหลุดพ้นจากการลงโทษครั้งนี้” หญิงสาวฮึดฮัดไม่จริงจังกนัก เพราะเข้าใจว่าพวกเขาก็ต้องทำตามหน้าที่ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะโมโห แต่เธอก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง

ตลอดหนึ่งสัปดาห์ ทุกครั้งที่เธอไปมหา'ลัย บีกับผลก็จะตามไปด้วยเสมอ เรียกได้ว่าไม่ให้คลาดสายตา ขนาดไปเรียนยังไปนั่งเฝ้าหน้าห้องเรียน ไปกินข้าวกลางวันก็ไปนั่งเฝ้าที่โรงอาหาร เข้าห้องน้ำก็ต้องไปเฝ้า ตอนเย็นกลับบ้านก็ลากตัวเธอกลับบ้านทันที เป็นแบบนี้ทุกวันจน

เธอประสาทจะกินตาย แถมยังต้องมานั่งฟังเพื่อนล้ออีกว่าเป็นลูกคุณหนู ลูกเจ้าพ่อที่มีบอดี้การ์ดมานั่งเฝ้า

พวกเขาไม่เบื่อบ้างหรือไง เพราะเธอนะประสาทจะกินแล้ว!

แน่นอนว่าเธอทำให้สองคนนั้นติดตามและยังไปรายงานผู้เป็นมารดาถึงพฤติกรรมของเธออย่างสบายใจตลอดทั้งสัปดาห์ ถึงอย่างนั้น ในหัวเธอก็เอาแต่คิดหาทางหนีจากการติดตามอยู่ตลอดเวลา แต่สองคนนั้นก็รู้นิสัยของเธอดีจริงๆ เพราะพวกเขาปรามเธอเสมอเวลาที่เธอนั่งเหม่อลอยมองออกไปนอกหน้าต่าง ว่าอย่าคิดหาหนทางหนีให้พวกเขา ต้องเดือดร้อนเลย เพราะอย่างไรพวกเขาก็ไม่มีทางที่จะปล่อยให้เธอหนีอย่างแน่นอน

แต่มีหรือที่คนอย่างเมฆานรีจะยอมอยู่เฉย เพราะหากเทียบการโดนลงโทษครั้งนี้กับภาระหน้าที่ที่เธอต้องทำเพื่อคนที่เธอรักนั้น อย่างหลังย่อมเป็นสิ่งสำคัญมากกว่า เมฆานรีใช้เวลาตลอดคืนวันพฤหัสบดีนอนคิดแผนการที่จะหนีจากสองคนนั้น แล้วเธอก็คิดออก เช้าวันถัดมาเธอจึงเริ่มเดินแผนการ

วิธีการก็ง่ายๆ เธอแค่แสร้งว่าหงุดหงิดที่โดนตามมาตลอดสัปดาห์ แล้วทำเป็นเสียใจ ไม่ยอมออกไปเรียน ประท้วงแบบเด็กๆ โดยล็อกห้อง ไม่ยอมกินข้าว ในช่วงครึ่งวันเช้าวันศุกร์ไม่มีใครสนใจเธอ เพราะเข้าใจว่าเดี๋ยวเธอหิวก็คงออกมาเอง และแม่ก็รู้ว่าที่เธอทำอยู่คือการประท้วง ซึ่งก็เข้าทางเธอ

แต่เมื่อเวลาผ่านไปจนตกค่ำ เริ่มมีเสียงคนมากมายมาร้องเรียกเธอ ตั้งแต่พี่ปี พี่ผล ที่มีหน้าที่เฝ้าเธอ สองคนนั้นเป็นห่วงเธอไม่น้อยกว่าคนอื่นๆ เพราะเสียงเธอมาจากนั้นมีเสียงของป่านวล ตามด้วยเสียงของไลโซ มาจนถึงพี่สาว คนเป็นพ่อเรียกนานหนอยก่อนล่าถอยไป

จนกระทั่งตึกเสียงของผู้เป็นแม่ที่เธอรอคอยมาทั้งวันก็ดังขึ้น แต่เธอก็ยังคงปฏิเสธ จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาจนปลายคัลล์ยวันเสาร์ เธอก็ทำตามแผน เพราะรู้ว่าคุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่บ้าน โดยเปิดประตูออกไป

แล้วกุมท้องตัวเอง ปีกับผลมองเธอด้วยสีหน้าตกใจ แต่เมฆานรีก็ไม่ตอบอะไร นอกจากเดินตรงดิ่งลงไปข้างล่าง ไม่สนใจคนที่เดินตามอย่างเป็นห่วง จนกระทั่งถึงห้องครัวที่มีบ้านวลกับไสใจยืนอยู่

สองคนหันหน้ามาพร้อมกันเมื่อได้ยินเสียงเธอ

“บ้านวลจำ ไส้จำ เมฆปวดท้องจ้งเลย” เสียงที่เปล่งออกไปนั้นแหบพร่าจนคนฟังใจหาย ปีกับผลมองหน้ากันเล็กน้อย

“คุณหนูเป็นอย่างไรคะ” บ้านวลถลามาหาเมื่อเมฆานรีจะหลุดตัวลง

“เมฆปวดท้อง ไม่ไหวแล้วป้า” หญิงสาวยังคงโอดครวญ

“ตายแล้ว คุณหนู!” คนสูงวัยร้อนรนอย่างเป็นทางการ จนเธอรู้สึกผิดกับบ้านวลอย่างมาก

‘ป้าจำเมฆขอโทษ’

หญิงสาวยังคงแสร้งทำว่าไม่มีแรงลุกขึ้นตามที่คนแก่และสาวน้อยพยุงเธอ

“ปี่ ผล เอารถออก พาคุณเมฆไปหาหมอ” คนสูงวัยที่สุดสั่งเสียงดัง แต่คนหนุ่มสองคนไม่กล้าขยับ เพราะต่างกลัวว่าจะแป้นของคนตัวเล็กแต่พิษสงรอบตัว

“พี่สองคนเขาไม่กล้าพาไปหรอกคะบ้านวล เขาคิดว่าเมฆแกล้ง” เธอพูดเสียงแหบแห้งก่อนจะงอตัวลงไปอีก

“โอ๊ย! ห่วงอะไรไม่เข้าเรื่อง ดูสิ ทรมานขนาดนี้ ยังจะมามองหน้ากันอีก เร็ว พาคุณหนูไปหาหมอ” บ้านวลเริ่มเสียงดังจนนายปีที่มองมาอย่างจับผิดสะดุ้งแล้วรีบเข้ามาพยุงหญิงสาว

เมฆานรีแกล้งบิดตัวเล็กน้อย ไม่ให้ชายหนุ่มทั้งสองพยุง

“ไม่ต้องหอรอกคะ เมฆไม่ไป” พูดแค่นั้นเธอก็หลุดลงไปอีกรอบ

งานนี้เป็นผลที่รีบเข้ามาอุ้มเธอออกไป เพราะทนเห็นคนที่เป็นอย่างน้องสาวและนายน้อยทรมานไม่ได้แล้ว แม้จะโดนหลอกเขาก็ยอม เพราะถ้าเกิดเป็นจริงขึ้นมา คนที่แย่นี้คือคนในอ้อมแขนของเขาตอนนี้

เมื่อเห็นผลทำดังนั้น ปีเองก็รีบไปที่รถเพื่อเปิดประตูให้ผลวาง
นายน้อยลงตรงเบาะหลัง ก่อนจะนั่งประจำที่ ปีเป็นคนขับ

เมื่อรถเคลื่อนตัวออกไปสักพัก ปีกก็พูดขึ้น “แกไม่คิดว่า คุณหนูจะ
โกหกเราหรือวะ”

ผลมีท่าที่ไม่ไว้ใจ แต่ก็อดห่วงไม่ได้ พวกเขาเป็นเหมือนพี่ชายของ
เธอ ทั้งรู้ใจและรู้นิสัยของเธอดี แต่คนหนึ่งเป็นไม้อ่อนที่รักน้องอย่าง
ตามใจ อีกคนเป็นไม้แข็งที่ไม่เคยคิดจะตามใจและรู้ทันน้องเสมอ

“ถ้าคุณหนูโกหก แสดงว่าคุณหนูต้องแสดงเก่งมากเลยนะ ถึงได้
ปวดตัวขนาดนั้น” ผลพูดขึ้นอย่างเป็นห่วง แต่ก็ไม่ได้ไว้ใจอย่างที่เพื่อน
บอก

หญิงสาวที่รู้ว่าตัวเองเป็นประเด็นก็เลือกที่จะเจียบ นอนตัวงอ ไม่
ส่งเสียงใดๆ เพราะอีกไม่นานแผนการที่เธอวางไว้ก็จะบรรลุ และก็ไม่นาน
จริงๆ เมื่อรถสีดำคันใหญ่มาจอดสนิทที่หน้าโรงพยาบาล หญิงสาวถูกพา
ตัวขึ้นรถเข็นในสภาพตัวงอ ตอนนี้อยู่ในห้องของแม่แยกออกเป็นสองส่วน
คนหนึ่งเอารถไปจอด อีกคนกำลังดำเนินการเรื่องเอกสาร ซึ่งจังหวะนี้
แหละที่เธอรออยู่ หญิงสาวลุกขึ้นจากรถเข็นทันทีที่ผลไปยื่นเอกสาร พา
ตัวเองไปยังประตูทางออกของโรงพยาบาล แต่ก็ไม่ได้เป็นไปตามที่คิด
ง่ายๆ เมื่อ...

“คุณหนู!” เสียงผลดังขึ้นตอนเธอจะพ้นประตูโรงพยาบาล ทำให้
หญิงสาวหันกลับไปมอง

“พี่ผล เมฆขอโทษ แต่เมฆจำเป็นต้องไปจริงๆ” เมฆานรีว่าพร้อม
ยกมือไหว้ ก่อนจะพุ่งไปหารถแท็กซี่

“ลุงๆ ขอแบบซึ่งเลยนะ เดี่ยวสองคนนั้นตามหนูทัน หนูไม่ยอม
โดนจับตัวไปอีก” หญิงสาวไปปิดคำโตอีกครั้ง ซึ่งลุงแท็กซี่ก็ใจดีเหลือเกิน
พาเธอซึ่งออกจากโรงพยาบาล และตรงดิ่งมายังที่ที่อยู่ในขณะนี้

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เธอจะสลัดคนของแม่หลุด กระทั่งรถติดไฟแดง
แยกใกล้กับโรงแรมนั้นแหละ เธอถึงลงจากแท็กซี่ แล้วรีบวิ่งมายังโรงแรม

อย่างที่เขาเห็น

“เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละคะ คุณพิธาน” หญิงสาวก้มหน้า
ดูตัวอย่างสำนึกผิด

พิธานลอบถอนหายใจโล่งอกที่เหตุการณ์ทั้งหมดไม่ใช่เรื่องร้ายแรง
อย่างที่เขาคิด ก่อนจะปรับสีหน้าให้เข้มขึ้นอย่างต้องการจะดูคนตรงหน้า

“แล้วที่เธอทำแบบนี้ เขาไม่รู้ว่ายากใหญ่หรือ สองคนนั้นเขาอาจ
จะกำลังเป็นห่วงเธอมาก หรือที่ร้ายกว่านั้นเขาอาจจะโดนแม่เธอลงโทษ
ก็ได้” คนเป็นผู้ใหญ่กว่าถามเสียงเข้ม ทำให้เด็กน้อยพยักหน้ารับก่อนจะ
เอื้อมเอ่ยสิ่งที่คิดอยู่

“หนูรู้ค่ะ วันนี้หนูถึงต้องมาพบคุณให้ได้ไงคะ เพื่อบอกเงื่อนไขที่
หนูจะเสนอ จะได้ไม่ต้องหนีพวกเขามาอีก” เมฆานรีพูดด้วยท่าทีแน่วแน่
แม้ในดวงตาจะสั่นไหวอย่างคนไม่มั่นใจ

“เงื่อนไขที่ว่าเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงานหรือ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว
ถาม

เมื่อเห็นหญิงสาวพยักหน้ารับ เขาก็ถามต่อเสียงเข้ม ก่อนจะตกใจ
เมื่อรู้คำตอบ

“พ่อแม่เธอรู้เรื่องนี้มั้ย”

“ไม่ค่ะ พ่อ แม่ พี่ฟ้า ไม่มีใครรู้เรื่องที่หนูทำ เรื่องนี้จะมีแค่คุณกับ
หนูเท่านั้นที่รู้” หญิงสาวตอบเสียงเข้มบ้าง

“ฉันลองบอกข้อเสนอของเธอมาก่อน แล้วฉันจะรับไว้พิจารณา
อีกทีตามที่สัญญาไว้” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนลง โดยที่ตัวเขา
ไม่ทันได้สังเกตตัวเองด้วยซ้ำ

“จริงหรือคะ ขอขอบคุณ คุณพิธานมากนะคะที่รับฟังหนู” หญิงสาว
ว่าน้ำเสียงสดใสราวกับเด็กน้อยได้ขนมหรือของเล่นที่ถูกใจ

“เงื่อนไขที่หนูจะเสนอคือ...”

ใครก!

เสียงท้องร้องที่น่าอับอายทำให้เมฆานรีเบิกตากว้าง มองท้องตัวเองอย่างคาดโทษ ใบหน้าเธอแดงระเรื่ออย่างเขินอาย แต่ก็รับสีหน้าทำเป็นไม่สนใจ แล้วเดินหน้าพูดถึงเรื่องเงื่อนไขต่อ ไม่ทันสังเกตรอยยิ้มที่ระบายบนใบหน้าคนอายุมากกว่า

“เงื่อนไขคือ...”

โครก!

เสียงประท้วงรอบที่สองทำให้เจ้าของท้องถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่อย่างขัดใจ ส่วนคนตัวใหญ่ต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเพื่อกลั้นหัวเราะ เขาทั้งเอ็นดูระคนสงสารคนตรงหน้าที่เมื่อพยายามจะพูดเรื่องเป็นการเป็นงาน ก็ดันแพ้ภัยตัวเอง

“คือเรื่องเงื่อน...” เธอยังไม่ทันที่จะพูดจบ ชายหนุ่มตรงหน้าก็ซัดขึ้นเสียก่อน

“ไปหาอะไรกินกันก่อนเถอะ ดันหิวแล้ว” ชายหนุ่มเลือกจะบอกว่าตัวเองเป็นคนต้องการอาหารมากกว่าจะทำให้คนตัวเล็กอับอายไปมากกว่านี้

“ไม่ค่ะ หนูอยากคุยกับคุณให้จบตอนนี้ หนูจะได้ไม่ต้องกวนเวลาคุณมากไปกว่านี้” หญิงสาวรู้ดีว่านักธุรกิจอย่างเขา เวลาเป็นเงินเป็นทองมากแค่ไหน แค่อยอมให้เธอเข้าพบก็เสียเวลาเขามากแล้ว ยังจะให้เธอไปนั่งกินข้าวกับเขา เพราะเสียงท้องร้องน่าอับอายของเธอล่ะหรือ ไม่มีทางเสียหอรอก

“นี่มันเวลาเลิกงานแล้ว และฉันไม่อยากเป็นโรคกระเพาะ” ชายหนุ่มว่า ก่อนจะลุกขึ้นยืนหลังตรง แล้วเดินไปยังประตูห้องทำงาน เขาหันมาเรียกหญิงสาวที่ยังคงทำหน้าที่สงสัยอยู่

“อ้าว ลูกสิ ทำแบบนี้ เธอทำฉันเสียเวลามากกว่าอีก” ชายหนุ่มพยักหน้าเรียกซ้ำ ทำให้เมฆานรียอมลุกไปหาเขาอย่างว่าง่าย